

גליון פרשת וירא תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק טז.

הפסוקים הקרובים נביא בענין סוד החצי עם הוספת חזקת פוסק לאחרונה.

בזק בגימטריא חצי.

כתוב (יחזקאל א, יד) "והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק" ומצינו בזהר חדש (שה"ש עו.) "רצוא ושוב" בסוד האות ו' הנמצא באמצע, בין האות ה' למעלה לאות ה' למטה, והחיות הם האות ו' באמצע, רצוא לגבי ה' שלמעלה, ושוב לגבי ה' שלמטה, וכן מצינו בזהר (פקודי רמו:) שחבור סוד ומלכות הוא בסוד הבזק. נראה דלכן בזק בגימטריא חצי, דשפע זה שמחבר את האות ו' לאות ה' שלמטה שהם בבחינת סוד ומלכות הוא בסוד החצי, וכן החבור בין האות ו' לאות ה' שלמעלה הוא בסוד החצי, דאות ה' שלמעלה מסמלת את אמא עלאה שמקבלת מאבא חצי, ואת זה היא מעבירה לאות ו' המסמלת את זעיר אנפין. וכן הכתוב שנאמר על יוסף (בראשית מא, לט) "אין נבון וחקם כמוך" בגימטריא חצי. דזה שיוסף נקרא נבון מרמז על חבורו של יוסף המסמל את האות ו' לאמא עלאה שהיא בבחינת בינה. וחבור זה הוא חבור לחצי של אמא. וכן הכתוב (שם ה, כח) "ויולד בן" בגימטריא חצי דסוד הלדה הוא דרך החצי של נקבה. וכן הכתוב המדבר על מקום הלדה (שמות א, טז) "וראיתן על האבנים", בגימטריא חצי. וכן נראה דמקום הלדה נקרא משבר לרמז שהלדה שוברת וחותרת שפע מהאמא.

מצינו בזהר (תיקונים ב:) 'י הוא עשר, ה' חמש, עשר פעמים ה' הם חמשים, עשר בכל ספירה מאלו חמש וכו', יסוד לוקח הכל, ונקרא כ"ל כלול מאלו חמשים, נראה דזהר מרמז שהאות י' המסמלת את אבא היא עשר, והאות ה' המסמלת את אמא היא חמש, כי אמא מקבלת מאבא רק חצי, וחמש אלו שכל אחת כלולה מעשר מתפשטות לחמשים שערי בינה, שמהם נמשך היסוד שנקרא כ"ל בגימטריא נ', לרמז שכלול מחמשים שערים אלו. ועין בזהר (בראשית לב. עם פירוש 'מתוק מדבש') שעל היסוד שנמשך מהאמא נאמר הכתוב (שופטים ה, יא) "מקול מחצצים בין משאבים", לרמז שהוא שואב מהאמא את שני החצאים, גם את החצי שלו וגם את החצי שהוא מעביר למלכות. והמלה מחצצים מרמזת על שני חצאים אלו. וכן "מחצצים" בגימטריא זרע המסמל את השפע שעובר למלכות.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (חגיגה יג): מַאי "כְּמֵרָא הַבְּזָק" אָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר חֲנִינָא פְּאוּר הַיּוֹצֵא מִבֵּין הַחֲרָסִים. וּבְרַש"י (ערובין קד.) פְּאוּר הַיּוֹצֵא מִבֵּין הַחֲרָסִים שְׂצוּרְפִין בְּהוּן זְהָב וְהֵם נְקוּבִים וְסָדוּקִים, וְלֵהֵב הַיּוֹצֵא בְּנֶקֶב יֵשׁ בּוֹ כְּמֵרָא יִרְקַק אוֹ אֲדָמָדָם. נִרְאָה דְנֶקֶבִים מִרְמָזִים עַל נֶקֶב הַיִּסוּד שְׂמִשְׁפִיעַ, וְסָדָקִים מִרְמָזִים עַל סָדָק הַמְּלָכוּת שְׂמִקְבֵּלֶת דֶּרֶךְ בַּחֲנִינָת חֲתוּךְ הַנִּרְמָז בְּסָדָק כְּדִלְקָמֶן. וְכֵן מֵרָא הַיִּרְק מִרְמָז עַל הַיִּסוּד שְׂמִשְׁפִיעַ, וּמֵרָא הָאָדָם וְהַזְהָב מִרְמָזִים עַל מִדַּת הַגְּבוּרָה. וְכֵן מוּבָא בְּמֵאִיר' (יומא כב.) וְעִנְיָן בְּזָק לְשׁוֹן כְּתוּב וְשָׁבוּר כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ בְּעִירוּבֵין בּוֹזְקִין מֶלֶח וְכוּ', וְרוֹאִים שְׂבָזָק מְסַמֵּל שְׂבִירָה וְחֲתוּךְ.

מוּבָא בְּרַבְנּוּ בַּחֲזִי (שמות כה, יח) וְעַל זֶה נִקְרָא חֲשֵׁמֶל לְהוֹרוֹת עַל פְּעֻלָּתוֹ, כִּי הוּא סִבָּה שֶׁהַחֲיוֹת חֲשׂוֹת וּמְמַהְרוֹת שֶׁהוּא מְזַרְזוֹ אוֹתָם לֵאמֹר חֲשׂוּ מִן הַמְּלוּל מִפְּנֵי "קוֹל הַיּוֹי" הַחֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ", וּמִיָּד הַחֲיוֹת קוֹפְצוֹת כְּמֵרָא הַבְּזָק. רוֹאִים שְׂרַבְנּוּ בַּחֲזִי מְקַשֵּׁר אֶת הַחֲיוֹת שֶׁחֲשׂוֹת כְּמֵרָא הַבְּזָק לְפָסוּק "קוֹל הַיּוֹי" הַחֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ", וְכִבֵּר הַקְּשׁוֹ הַמְּפָרְשִׁים (ע' 'אבן עזרא' תהילים כט, ז) מֵה שִׁיבֵּת לְשׁוֹן חֲצִיבָה וְחֲתוּךְ אֵשׁ. וּבְמִדְרָשִׁים מְצִינּוּ שֶׁהַחֲצִיבָה הִיא בְּלוּחוֹת בְּמִתֵּן תּוֹרָה דֶּרֶךְ הָאֵשׁ, וּפְרוּשׁ זֶה קֶשֶׁה, דְּבַפְּשׁוּטוֹת הַכְּתוּב מְשַׁמַּע שֶׁהַחֲצִיבָה הִיא בָּאֵשׁ וְלֹא בְּלוּחוֹת. וּבְחִתּוֹם סוּפֵר' מְבָאָר ('תורת משה' בראשית לב, טו) שֶׁהַלּוּחוֹת הֵיוּ רוּחָנִיּוֹת בְּבַחֲנִינָת לְהַבּוֹת אֵשׁ. נִרְאָה לְבָאָר הַכְּתוּב לְפִי דְבַרְיֵנוּ דְּפֻעֵלֶת הַחֲיוֹת אֵשׁ שְׂמִשְׁפִיעוֹת מִהַיִּסוּד לְמַלְכוּת יֵשׁ בָּהּ חֲתוּךְ וְחֲצִיבָה יַחַד עִם פְּעֻלַּת הָאֵשׁ, וְזֶה הַיִּסוּד שֶׁל "חֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ", דְּלֵהֵב הוּא גַם סָפִין כְּדִלְעִיל, וְלָכֵן כְּתוּב זֶה קֶשׁוּר עִם הַקּוֹלוֹת שֶׁהֵיוּ בְּמִתֵּן תּוֹרָה, דְּנִבְאָר לְקָמֶן שְׂמִתֵּן תּוֹרָה הָיָה דֶּרֶךְ הַגְּבוּרָה בְּסוּד הַחֲצִי. וְכֵן חֲשֵׁמֶל מִרְמָז עַל הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא בְּסוּד חֵשׁ, בְּסוּד שְׂתִיקָה. וּמֵל מִרְמָז עַל הַחֲסָד שְׂמִמְלָל וּמְשַׁפִּיעַ. וְרוֹאִים שֶׁהַגְּבוּרָה קוֹדֶמֶת לְחֲסָד, כְּפִי שְׂבָאָרְנוּ שֶׁהַגְּבוּרָה מְשַׁפִּיעָה אֶת הַחֲסָד לְמַלְכוּת. וְכֵן הַכְּתוּב (תהילים כט, ז) "חֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ" סִ'ת שְׂבָ"ת, דְּבִשְׂבַת יֵשׁ זְוִיג יִסוּד וּמַלְכוּת, וּבִשְׂבַת נִתְּנָה תּוֹרָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵ הַפְּלִיאָה' (ד"ה לאור) "קוֹל ה' חֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ". הוּא מִדַּת הַגְּבוּרָה. וְכֵן "הַיּוֹי" הַחֲצֵב לְהַבּוֹת" בְּגִימְטְרִיא תְּפִלִּין הַמְּסַמְּלִים אֶת הַשְּׁפָעַת הַגְּבוּרָה, כְּדְבָאָרְנוּ בְּמֵאִיר 'חֲשֵׁמֶל צִיצִית'. וְכֵן "חֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ" בְּגִימְטְרִיא תְּכֵלֶת, הַמְּסַמְּלֶת אֶת הַשְּׁפָעַת הַגְּבוּרָה כְּדְבָאָרְנוּ בְּמֵאִיר שֵׁם.

מוּבָא בְּסִפְרֵ הַבְּהִיר' (כה) "קוֹל ה' חֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ" זֶה שְׁעֵשָׂה שְׁלוֹם בֵּין הַמַּיִם וּבֵין הָאֵשׁ, שְׂחֲצֵב כַּח הָאֵשׁ וּמוֹנֵעַ אוֹתוֹ מִלְּחוֹךְ הַמַּיִם, וְגַם מוֹנֵעַ מִלְּכַבּוֹתוֹ. וּמְבָאָר לְדְבַרְיֵנוּ דְּחֲתוּךְ זֶה שֶׁל הַגְּבוּרָה עֵשָׂה שְׁלוֹם בֵּין הַחֲסָד וְהַגְּבוּרָה בְּסוּד הַזְּוִיג, וְקוֹבֵעַ אֵלּוֹ חֲסָדִים יַעֲבְרוּ לְמַלְכוּת.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (ויחי רטו.) בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ זֶה מִתֵּן תּוֹרָה. רוֹאִים שְׂמִתֵּן תּוֹרָה הָיָה בְּבַחֲנִינָת זְוִיג שֶׁל הַקַּב"ה עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּמְצִינּוּ בְּרַש"י (שבת פט. ד"ה כשעלה) שְׂמִשָּׂה עָלָה לְהַר סִינַי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּחֻצוֹת הַיּוֹם, לָכֵן כְּשִׁנְשָׁלְמוֹ אַרְבָּעִים יוֹם שְׁלָמִים בְּחֻצוֹת שֶׁל ט"ז בְּתַמּוּז, טְעוּ בְּגִי יִשְׂרָאֵל וְעָשׂוּ עִגְלָה, עִין שֵׁם. וּמְבָאָר לְדְבַרְיֵנוּ דְּהַשְּׁפָעַת הַזְּוִיג מִתְּחִילָה בְּחֻצוֹת הַיּוֹם, לָכֵן בְּזִמְנָן זֶה מִשָּׂה עָלָה לְסִינַי. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מכות כד.) אֲנִכִּי וְלֹא יִהְיֶה לָךְ מִפִּי הַגְּבוּרָה שְׂמַעְנוּם, דְּעִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת

נאמרו בשם אלהים המסמל את מדת הגבורה כמו שכתוב (שמות כ, א) **"וידבר אלהים את כל הדברים האלה"**, ומבאר לדברינו דהשפעת הזיווג היא דרך הגבורה. וכן הר סיני נקרא חורב גימטריא גבורה. וכן בארנו במאמרי חנפה שחג השבועות הוא בבחינת גבורה, ולכן מובא ב'טור' (או"ח ס' תיז) שחג השבועות הוא כנגד יצחק, ולכן ערים כל הלילה ביום זה, דלילה הוא בחינת גבורה, ולכן ביום זה נתנה התורה דרך מדת הגבורה, ולכן קוראים מגלת רות ביום זה דמגלת רות מדברת על ההשפעה למלכות מהגבורות. ולכן דוד המלך נולד ביום זה. וכן מצינו בזהר חדש (רות קד:) שמגלת רות היא בסוד תורה שבכתב ותורה שבעל פה שמתחברים בבחינת זיווג זכר ונקבה. ולכן קורין אותה בחג השבועות דבמתן תורה שנתנו ב' תורות אלו היה זיווג באותה בחינה. וכן הכתוב המדבר על מתן תורה (שמות יט, יח) **"אשר ירד עליו הוי"ה"** ס"ת דוה"ר המרמז על השפעת הגבורה מהיסוד למלכות כדלעיל. וכן חג השבועות הוא יום הדין על תורה. כמובא בשל"ה (מסכת שבועות) **בעצרת נידונין על פרות האילן, הם הנשמות הפורחות מאילנו של הקב"ה, והעולם נידון ביום זה על התורה.**

מצינו בזהר (יתרו פד.) שמקשה מהכתוב (דברים לג, ב) **"מימינו אש דת למו"** שרואים שהתורה נתנה מצד הימין ולא מצד הגבורה. ומישב שהתורה נתנה בגבורה ואחר כך נכללה בימין. ונראה לי שבכתוב מרמז **"מימינו אש"** דהאש שהיא בבחינת גבורה היא יצאה מהימין והשפיעה את הימין של התורה למטה, דסוד הזיווג הוא דרך הגבורה וגם החסדים יורדים דרך הגבורה. ומרמז במדרש (שיה"ר א יג) **רבי שמעון בן יוחאי אומר מלמד שהיה הדבור יוצא מימינו של הקב"ה לשמאלן של ישראל.** רואים שהשפעת הימין היתה דרך השמאל. וכן נראה שמרמזים ענין זה בכתובת ספר תורה, כשפותבים את התבות מימין לשמאל, מרמזים שהשפעת התורה באה מהימין. וכשפותבים את האותיות כותבים כל אות משמאל לימין, לרמז שהגבורה מוציאה את החסד של התורה ומשפיעה אותו בפועל. וכן הכתוב (שמות כד, יז) **"כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל"** ר"ת לה"ב המסמל את הספין והאש של מדת הגבורה כדלעיל.

מובא בספר ה'ערוך' (עיר משנה) שהמשנה נקראת בשם משנה מלשון שניה, כיון שהיא שניה לתורה שבכתב. נראה דיש כאן רמז על התורה שבעל פה שהיא בסוד מלכות שיש לה חלק שני שנשאב ביסוד ואינו מתגלה. דסודות התורה גנוזים בתורה שבכתב שהיא בחינת זעיר אנפין. וכמו בכל השפעה שהזעיר אנפין משפיע רק חצי למלכות כך גם בתורה, יש סודות שגנוזים ביסוד ואינם מתגלים. וכן נראה לבאר הכתוב (דברים יז, יח) **"וכתב לו את משנה התורה"**, דמלך המסמל את המלכות צריך לרמז שיש בתורה משה המרמז על שני חלקים, אחד כנגד תורה שבכתב שאינו מתגלה, ואחד כנגד תורה שבעל פה שמתגלה.

מובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (מ) שרות היא גם בחינת רחל וגם בחינת לאה, לכן כתוב עליה "יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה". בארנו במאמר 'השלחן פה' שרות מרמזת על התורה שגלמוד לעתיד לבא מהמשיח שיוצא ממנה, ולכן קורין מגלת רות בחג השבועות

לרמז שמשתוקקים לקבלת התורה האמתית דרך המשיח שבא מרות. ומבאר לדברינו דלעתיד לבא כשרחל ולאה יהיו פרצוף אחד כמו רות, נזכה לסודות התורה מהיסוד שבו סוד, וטמון בו החצי העליון של התורה. וכן מצינו בזהר (ויחי טו:): שהכתוב **"וקול התור נשמע בארצנו"** מרמז על קול התורה. ומצינו בזהר (תיקונים עה:): שרות היא בחינת תורה והיא בחינת **"קול התור"** המזכר בכתוב. וכן מצינו בזהר חדש (רות צו:): ששמה של רות קדם שהתגיירה היתה **גילית**, וגילית מרמזת על גלוי סודות התורה לעתיד לבא, וכן מצינו בתרגום על הכתוב (שם ג, ז) **"ותבא בלט" ועלת רות ברוז**. וכן נראה דיששכר המרמז בשמו על שכר התורה לעתיד לבא, בא לעולם דרך רחל ולאה יחד, כשלאה שכרה את משכב יעקב מרחל, ויעקב הרהר אותו היום ברחל ובערב בא על לאה. לרמז על שכר התורה לעתיד לבא שיבא דרך חבור רחל ולאה.

כתוב (שמות כד, ו) **"ויקח משה חצי הדם וישם באגנות וחצי הדם זרק על המזבח"**. נראה דמשה טהר את כלל ישראל לפני מתן תורה על ידי שנתן עליהם חצי מהדם. דדם מסמל את מדת הגבורה, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. ומשה רמז להם שהם מקבלים מהיסוד רק חצי מהשפעת הדם. ומבא ברש"י שם **"ויקח משה חצי הדם" מי חלקו מלאך בא וחלקו**. ומבאר לדברינו כיון שחלקה זו נעשית ביסוד שהוא מקום המלאכים, לכן **מלאך בא וחלקו**. וכן **יוסף בגימטריא "חצי הדם"** דהשפעת הגבורות [דם] מהיסוד הם רק חצי. דחצי מהגבורות נשאר למעלה ואינו יורד. וזה שכתוב (שם ח) **"ויקח משה את הדם ויזרק על העם ויאמר הנה דם הברית"** דדם זה סמל את השפעת היסוד הנקרא **ברית**. כפי שבארנו במאמר 'חשמל תורה' שכל ההכנות למתן תורה היו הכנות כדי להתחבר ליסוד במתן תורה. וכן הכתוב **"דם הברית אשר כרת ה' עמכם"** ס"ת **תמ"ר** המסמל את היסוד. וכן **"משה חצי הדם" ר"ת חמ"ה** המסמלת את היסוד.

מצינו בזהר (משפטים קכו): "ויקח משה חצי הדם וכו' וישם באגנות" באגנות כתוב חסר וא"ו, כמו שכתוב "שררך אגן הסהר". ובספר 'אוהב ישראל' (פרשת שקלים) מבאר זהר זה, וזה לשונו **"וישם באגנות" לרמז על "אגן הסהר" [ירח] שהם בחינת פלג גופא, "וחצי הדם זרק על המזבח" כפיכח לרמז על פלג הדבר, ומן הדם שבאגנות זרק על העם.** רואים שחצי הדם שמשה זרק על המזבח היה בחינת יסוד וחצי הדם שזרק על העם היה בבחינת מלכות, ולכן הוא שם את הדם שפנגד המלכות **באגנות** דאגנות הוא כלי עגל כמו הירח שנקרא **אגן הסהר** שמסמל את המלכות. ונראה להוסיף דלכן משה שם את **חצי הדם שזרק על העם בכלי עגל** שהוא בבחינת ירח דעגול בגימטריא **חצי** כדלעיל, ומשה רמז שהמלכות מקבלת מהיסוד רק חצי, ולכן הוא בבחינת ירח דעגול הירח גם מתחלק לשני חצאים, חצי חדש עולה וחצי חדש יורד, לרמז ענין זה כדלעיל. וכן מצינו קשר בין דם לסכין המסמל את חתונת הגבורה. כמובא בגמרא (מנחות טו:): **דם סכין מקדשא ליה**. היינו שהדם הנזרק על המזבח מתקדש מחתונת הסכין. ואל תאמר שהסכין הוא רק האמצעי לדאג שיצא דם. אלא שחתונת הסכין קשור עם הדם שיוצא, והוא מקדש אותו.

מְצִינוּ בַּמִּדְרָשׁ (ויק"ר ו, ה) **"וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם"** וּמֵהֵיכָן הָיָה יוֹדֵעַ מֹשֶׁה חֲצִיו שֶׁל דָּם, אָמַר רַבִּי יִצְחָק בֵּת קוֹל הֵיטָה יוֹצֵאת מֵהָר חוֹרֵב וְאוֹמְרֵת עַד כָּאֵן חֲצִיו שֶׁל דָּם. נִרְאָה דְּבַת קוֹל זוֹ הִיא אוֹתָהּ בֵּת קוֹל שְׁיוֹצֵאת מֵהָר חוֹרֵב וְאוֹמְרֵת אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מְעַלְבוֹנָה שֶׁל תוֹרָה. כְּמוֹבָא בַּמִּשְׁנָה (אבות ו, ב), דְּמֵי שְׁחוּטָא לֹקַח מֵהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן שֶׁלֹּו כְּדִלְקָמֵן. וְאוֹתָהּ בֵּת קוֹל שְׁמִזְהִירָה מִן הַחֲטָא דְּאָגָה לְחַלֵּק אֶת הַדָּם לְשְׁנֵי חֲצָאִים, לְרַמֵּז שֶׁרַק חֲצִי שֵׁיךְ לְצַד הַקְּדוּשָׁה וּמֵי שְׁחוּטָא לֹקַח מֵהַחֲצִי הַשְּׁנִי. וְלָכֵן לִפְנֵי מִתֵּן תוֹרָה נִעְשׂוּ כָּל הַרְמְזִים הָאֵלוּ עִם חֲצִי הַדָּם דְּכָאן נִמְצָא שֶׁרֶשׁ הַטַּעַם לְכָל הַמְצוּוֹת, שֶׁהָאֲדָם לֹא יִכְנָס לְחֲצִי שֶׁל הַחֲצוֹנִים. וְלָכֵן הַמְצוּהָ הַרְאֵשׁוֹנָה שְׁבָנֵי יִשְׂרָאֵל נִצְטוּוּ הֵיטָה מְצוֹת רֹאשׁ חֲדָשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שמות יב, ב) **"הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֲדָשִׁים"**, דְּסוּד רֹאשׁ חֲדָשׁ הוּא סוּד שְׁמִירַת כָּל הַמְצוּוֹת, שְׁמִטְרַתָּן לְשִׁמּוֹר אֶת הָאֲדָם לְהִיּוֹת קָשׁוּר לְחֲצִי הַקְּדוּשָׁה שְׁמִתְחַדָּשׁ בְּרֹאשׁ חֲדָשׁ לְחֲצִי חֲדָשׁ כְּדִלְעִיל, וְלֹא לְהַכְנִס לְחֲצִי הַחֲצוֹנִים. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (שבת פו:) **אָמַר רַבָּא בְּרֹאשׁ חֲדָשׁ אֲתוּ לְמַדְבָּר סִינִי, כְּתִיב הֵכָא "בְּיוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְּבַר סִינִי" וְכִתִּיב הֵתָם "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֲדָשִׁים"**. וְרוֹאִים שְׁבִיאָתָם לְסִינֵי הֵיטָה בְּסוּד רֹאשׁ חֲדָשׁ. וְכֵן הַמְלָה זֶה מְסַמְלֵת אֶת הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד דְּקְדוּשָׁה לְמַלְכוּת, כְּמוֹבָא בְּסִפְר 'מִלְאֲךָ הַבְּרִית' לְבֵן אִישׁ חִי' (פְּרִשְׁתִּי רֵאָה).

וּמִמְשִׁיךְ הַמִּדְרָשׁ שֶׁם **תְּנִי ר'** **יִשְׁמַעְאֵל בְּקִי הֵיטָה מֹשֶׁה בְּהִלְכוֹת דָּם וְחִלְקוּ**. נִרְאָה דִּישׁ כָּאֵן רַמְזוּ שְׁמִשָּׁה הֵיטָה בְּקִי בְּהִלְכוֹת הַגְּבוּרָה שְׁנִרְמְזִים בְּדָם, שֶׁהָרִי מֹשֶׁה הֵיטָה מְשִׁבֵּט לוֹי שְׁשִׁרְשָׁם מִמִּדַּת הַגְּבוּרָה. מִמִּילָא הוּא יָדַע שְׁצָרִיךְ לְחַלֵּק אֶת הַדָּם לְשְׁנַיִם, וּבְאִיזָה אִפְּן לְחַלְקוּ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'לְקוּטֵי לוֹי יִצְחָק' שְׁבִלְדַת מֹשֶׁה נִרְמְזָה מְצוֹת יַחַץ שְׁעוֹשִׂים בְּלֵיל הַסִּדֵּר כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שמות ב, ב) **"וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּרְא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתִּצְפְּנָהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים"**. הַמְלִים **"וַתִּרְא אֹתוֹ"**, מְרַמְזוֹת עַל חֲצִי הַמְצָה הַמְגַלָּה שְׁרוֹאִים אוֹתוֹ וְנִהְנִים מִמֶּנּוּ מִיָּד. **"וַתִּצְפְּנָהוּ"** מְרַמֵּז עַל חֲצִי הַמְצָה שֶׁל הָאֲפִיקוֹמֵן שְׁצַפּוֹן לְעֵתִיד לְבֹא.

כְּתוּב בְּמִתֵּן תוֹרָה (שמות יט, כג) **"הַגְּבִל אֶת הָהָר וְקִדְשְׁתוּ"**, בְּאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שֶׁהָר מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד, נִרְאָה דִּישׁ כָּאֵן רַמְזוּ שְׁאָם מְגַבִּילִים אֶת הָהָר הֵינּוּ אֶת הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד, וְלֹא נִכְנָסִים בְּחֲצִי שֶׁל הַחֲצוֹנִים, זֹכִים לְ"וְקִדְשְׁתוּ", דְּזֶה סוּד הַקְּדוּשָׁה שֶׁהַתְּגַלְתָּהּ בְּמִתֵּן תוֹרָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהָרָה"ג ר' אֶהְרֹן יִשְׁעִי בְּלוֹי שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הַסְּמוּכוֹת לְאוֹתִיּוֹת הָהָר הֵן **קוּדָשׁ**, ד' ו' סְמוּכוֹת לָהּ, ק' וְש' סְמוּכוֹת לָר', וְכֵן עִם יִשְׂרָאֵל הַגְּבִילוּ אֶת הָהָר שְׁלֵהֶם ג' יָמִים קוּדָם מִתֵּן תוֹרָה וּפְרָשׁוּ מִנְּשׁוֹתֵיהֶם, וּבְזָכוֹת זֶה זָכוּ לְהַשְּׁפָעַת הָהָר הַרוּחָנִי שֶׁהַשְּׁפִיעַ לָהֶם אֶת הַתוֹרָה.

מוֹבָא בְּשִׁפְתֵי אֲמַת' (אמור תר"ס) לְבָאָר הַטַּעַם לְמִנְהַג אֲכִילַת מֵאֲכָלִי חֵלֶב בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, דְּבִסְפִירַת הָעֵמֶר כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עֲדִין בְּמִצָּב שֶׁל דָּם, דְּעֲדִין לֹא בְּרָרוּ אֶת הַטְּמֵאָה מֵהֶם. וּבְחַג הַשְּׁבוּעוֹת דָּם נִעְכָּר וְנִעְשָׂה חֵלֶב לְרַמֵּז עַל טְהוּרָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם זֶה. וְכֵן מוֹבָא בְּמִגַּן אֲבִרְהָם' (תצד ו) בְּשֵׁם הַזֵּהָר שְׁיָמִי סְפִירַת הָעֵמֶר הֵם בְּבַחֲיִנַת ז' נְקִיִּים שְׁכָלֵל יִשְׂרָאֵל נְטוּהָ לְקִרְאָת מִתֵּן תוֹרָה, שְׂאָז דָּם נִעְכָּר וְנִעְשָׂה חֵלֶב. וְרוֹאִים שְׁבִזְמַן זֶה הֵם עֲדִין בְּמִצָּב שֶׁל טְמֵאָת דָּם, בְּאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשִׁמְל דָּם' שְׁבִיִסוּד הָאִשָּׁה יִשׁ הַשְּׁפָעַת דָּם נִדָּה שְׁמִסְמֵלַת גְּבוּרוֹת, וְיִשׁ דָּם שְׁנִעְכָּר וְנִעְשָׂה חֵלֶב שְׁמִסְמֵל הַשְּׁפָעַת חֲסִדִּים שְׁבִאִים מִיְסוּד

האשה. נראה דשתי השפעות אלו מרמזות על שני החצאים שיש במלכות דבארנו לעיל שהאשה טמאה נדה חצי חדש לרמז על חצי הזמן שאין זווג והשפע נשאר למעלה. וזמן זה הוא בחינת דינים קשים הנרמזים בדם ואין מקום לזווג. ונראה דהחצי השני של החדש שהוא זמן של הזווג הוא בבחינת חלב, שאז יש את השפעת החסד והגבורה המערבים יחד שיורדים למטה. דאשה היא בחינת גבורה והחלב היוצא ממנה מרמז על החסד שבגבורה, וכפי שרואים שבזמן שהאשה מינקת היא מסלקת דמים וראויה לזווג. וזה סוד אכילת מאכלי חלב בחג השבועות לרמז על השפעת חסד שבגבורה שיש ביום זה, דביום זה המלכות מקבלת מהיסוד ומשפיעה את החסד שבגבורה. ולכן זה יום חתנתו של הקב"ה עם ישראל, וכן מובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב ע' קעג) **והנה ימי העומר הם זמן דינים פנודע**

וכו', ואחר כך ביום חג השבועות שהוא יום מתן תורה יוצאין גם החסדים.

וכן מצינו בזהר (יתרו פ:) שהשפעת החלב היא בבחינת מיין נוקבין השיכים ליסוד האשה, ולכן לפיה נכר במקום זה. ומבאר את הפסוק (שה"ש ח, ח) **"אחות לנו קטנה ושדים אין לה"**, שאין לה מיין נוקבין. ורואים שהשפעת החלב שיכת לזמן שהאשה ראויה לזווג ומעלה מיין נוקבין. וכן מצינו בגמרא (יבמות פ:) אחד מסימני אילונית שאינה יכולה להוליד, **כל שאין לה דדים.**

מצינו בגמרא (שבת קכט:) שערב חג השבועות הוא יום סכנה להקזת דם, וחכמים גזרו שבכל ערב יום טוב אסור להקזי דם משום הסכנה של ערב חג השבועות. ומבאר לדברינו דיום זה הוא היום האחרון של שליטת הדינים השיכים לימי הספירה שהם בבחינת דם, והם מתגברים ביום זה לפני שהם מסתלקים, כמו שמצינו בגמרא (יומא כט.) **שלהי דקייטא קשיא מקייטא.** דכל דבר לפני שמסתלק הוא מתגבר, לכן אסור להקזי דם וכפיכך להתגרות בהם ביום זה.

מובא בספר 'התודעה' (פרק כח) שהכתוב (במדבר כח, כו) **"מנחה חדשה לה' בשבעתיכם"** ר"ת **חל"ב.** נראה דלכן הוא נרמז בכתוב זה, דהבאנו לעיל מהזהר שמנחה מסמלת את המלכות, והכתוב מרמז שביום זה יש **"מנחה חדשה"** היינו מלכות חדשה שהיא בבחינת **חלב.** דביום זה המלכות מקבלת מהיסוד את השפעת התורה שנמשלה לחלב, ומשפיעה את זה לכל המלכות, כפי שמצינו בגמרא (עירובין נד:) שהתורה היא בבחינת חלב אם. ועין במדרש (ילקוט שיה"ש תקצד) שהתורה **מינקת לכל העולם שנאמר "דדיה ירוך בכל עת"**. ובספר 'אמרי נעם' (דז"קוב) מבאר מדוע התורה נמשלה לחלב אם, דחלב אם יש בו גם תכונות מזון, וגם תכונות משקה, מה שאין בשום משקה אחר. דאדם יכול לשבע מזה כמו לחם ושאר המאכלים. וכן התורה כוללת בתוכה את כל ההשפעות באופן שאין האדם נצרך לשום דבר. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' רסה) שהכתוב **"בהקריבכם מנחה חדשה להויה"** בגימטריא דם נעפר ונעשה חלב. ומבאר לדברינו דמנחה חדשה מרמזת על המלכות החדשה שהיא בבחינת חלב. וכן הכתוב (ויקרא כג, טז) **"תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה"** ר"ת **תמחוי'** שפרושו קערה, כמו בא ברש"י (שבת מב:), וקערה מסמלת את המלכות.

מובא בספר 'חדושי הרי"מ' שכל יום משס"ה ימות השנה הוא כנגד אחד מהשס"ה לאוין. ויום חג השבועות הוא כנגד הלאו של **"לא תבשל גדי בחלב אמו"**, כפי שרואים שהתורה הסמיכה

לאו זה לכתוב המדבר על חג השבועות (שמות כג, יט) "ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך", ולכן אוכלים מאכלי חלב ביום זה כדי להפריד בין בשר לחלב ולקיים לאו זה, וכמבאר בדברינו במאמר 'חשמל דם' את הטעם לאסור בשר בחלב, שאסור לערב בשר שמסמל את הדרגות התחתונות של בחינת הדם יחד עם חלב שמסמל את הדרגות העליונות. וכן יום חג השבועות שיך לבחינת החלב, ואין לערב בו את הדרגות התחתונות שהם בבחינת בשר, היינו שצריך להיות בדרגה גבוהה בעבודת ה' ביום זה. וכן מצינו במדרש (שמ"ר ב, ד) שהר סיני נקרא **הר גבנונים**, לרמז שהוא נקי כגבינה בלי מום. נראה דיש כאן רמז על הדרגה העליונה של החלב שאין בו מום. וכן מובא בשם ר' חיים ויטל שמצות לא תעשה של בשר וחלב היא **הששים ושש** במנזן מצוות לא תעשה, והיא כנגד יום חג השבועות שהוא היום **הששים ושש** מראש חדש ניסן שהוא ראש השנה לחדשים.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

בסדור הרש"ש בהושענא רבא בחבטת הערבה מכונים להשלים את החותם של יום הכפורים, דיש חותם פנימי שנקרא ציון, ויש חותם חיצון שנקרא ירושלים, ביום הכפורים מכונים רק את הפנימי שנקרא ציון, ובהושענא רבא מכונים בה' חבטות הערבה ה' אותיות מנצפ"ך של חותם ירושלים. וצריך להבין מה ההבדל בין ציון לירושלים, ומתי נחרבה ציון בחרבן בית המקדש.

מצינו בזהר (פקודי רסב:) **דוד היה נעוץ במקור שהמים נובעים**. היינו שדוד המלך היה משרש ביסוד הנוקבא שמעלה מיין נוקבין, ויסוד הנוקבא נקרא היסוד שבמלכות שמשפיע לכל המלכות. דסוד המלך הוא סוד היסוד שבמלכות, היינו הוא לוקח את המקום הזה כדי להיות מלך. ולכן נקראת המלכות **בת ציון**. (ע' ישעי' א, ח. וכן סב, יא, וכן זכריה ב, יד, וכן ט, ט ועוד). דהמלכות היא בחינת **בת** והיא מקבלת מציון היסוד שבמלכות.

בארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש' שציון וירושלים שיכות ליסוד שבמלכות שמקבל את השפע, ציון היא פנימיות היסוד שבמלכות, וירושלים היא החיצוניות. ובלשון הספר 'שערי גן עדן' (אות ב' דרך ג) **ציון היא גוף יסוד הנוקבא, וירושלים היא הבשר התפוח שביסוד נוקבא**. וכיון שלשם מגיע כל השפע, כל הספירות מתאחדות במקומות אלו, ושם נמצא סיום הקו וחוט שיוךד להאיר בכל העולמות דרך בחינת היסוד. וכן רואים בתפלת 'יעלה ויבוא' שמזכירים קודם את מלכות בית דוד שהיא הפנימי, ואחר כך את ירושלים שהיא החיצון. ואחר כך את כל עם ישראל שמקבלים משם. **וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון כל עמך בית ישראל**. וכן רואים בסדור הרש"ש' שביום כפור מתקנים את ציון שהיא הפנימי, ובהושענא רבא מתקנים את ירושלים שהיא החיצון. וכן כתוב (ישעי' ב, ג) **"כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"**. ורואים שמציון יוצאת תורה שהיא פנימית, ומירושלים יוצאת נבואה, שהיא חיצונית ביחס לתורה.

עֵינֹן בְּרַד"ק (תהילים פז, א) שִׁפְשֻׁטוֹת **"הַר צִיּוֹן"** בְּכַתּוּבִים הִיא **עִיר דָּוִד**, וְלִפְעָמִים גַּם הַר הַבַּיִת נִקְרָא הַר צִיּוֹן, בַּפֶּרֶט כְּשֵׁיט לְשׁוֹן **"הַרְרֵי קִדְשׁ"** או **"הַרְרֵי צִיּוֹן"**. וְכֵן מוּבָא ב'מִצְוֹת דָּוִד' (תהילים מח, ג) שֶׁ"הַר צִיּוֹן" הַפּוֹנֶה לְעִיר דָּוִד. וְכֵן מוּבָא בְּקִנְטָרִס מֵהַגְרִי"מ מוֹרְגֵנְשֻׁטְרֵן שְׁלִיט"א שֶׁדָּוִד הִתְגוֹרָר 33 שָׁנִים בְּמִצְוֹת צִיּוֹן, כָּל הַשָּׁנִים שֶׁמֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַיִם, וְאֵת הַר הַבַּיִת הוּא גֵלָה בְּדָאוֹת, רַק בְּסוֹף יָמָיו, כְּשֶׁגָד הַנְּבִיא הִרְאָה לוֹ אֵת מְקוֹם הַמִּזְבֵּחַ. מִמִּילָא רַב הַמְקוֹמוֹת בָּהֶם דָּוִד מִזְכִּיר צִיּוֹן בְּכַתּוּבִים, עֵקֶר הַפּוֹנֶה לְמִצְוֹת צִיּוֹן. (עֵינֹן ב'כַּפְתּוֹר וּפְרָח' פֶּרֶק מ"א). וְכֵן כְּתוּב (ישעי' סד, ט) **"צִיּוֹן מִדְּבַר הִיטָה יְרוּשָׁלַם שְׁמָמָה: בֵּית קִדְשֵׁנוּ וְתִפְאָרְתֵנוּ אֲשֶׁר הִלְלוּ אֲבֹתֵינוּ הִיא לְשִׁרְפֵת אֵשׁ"**. וְרוֹאִים שֵׁיט ג' מְקוֹמוֹת; צִיּוֹן, יְרוּשָׁלַיִם, וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכִפִּי שֶׁנִּבְאָר שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ כּוֹלֵל גַּם אֵת צִיּוֹן בְּאֲבוֹן הַשְּׁתֵיָה, וְגַם אֵת יְרוּשָׁלַיִם. וְכֵן רוֹאִים בְּכַתּוּבִים (מלכים א' ח, א) **"אִזְ יִקְהַל שְׁלֹמֹה אֶת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל רֹאשֵׁי הַמִּטּוֹת נְשִׂאֵי הָאָבוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה יְרוּשָׁלַם לְהַעֲלוֹת אֶת אָרוֹן בְּרִית ה' מֵעִיר דָּוִד הִיא צִיּוֹן"**. (ישעי' סב, א) **"לְמַעַן צִיּוֹן לֹא אֲחַשֶׁה וּלְמַעַן יְרוּשָׁלַם לֹא אֲשַׁקוּט"**. (ישעי' כד, כג) **"כִּי מֶלֶךְ ה' צְבָאוֹת בָּהַר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם"**. וְכֵן אוֹמְרִים בְּנִסַּח "נְחֻם" בְּתִשְׁעָה בָּאֵב, **מְנַחֵם צִיּוֹן וּבּוֹנֶה יְרוּשָׁלַיִם**.

וְחִשׁוּב לְצִיּוֹן שָׂאֵף עַל פִּי שְׁצִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם הֵן שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת, וְגַם לְהֵן מְקוֹמוֹת חֲלָקִים בְּגִשְׁמִיּוֹת, כִּינּוֹן שֶׁהֵן שִׁיכוֹת לְאוֹתָהּ בְּחִינָה הֵן מִתְאַחֲדוֹת. כִּפִּי שֶׁבְּאֲרָנוּ בְּמֵאֲמֵר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שֶׁאֲבוֹן הַשְּׁתֵיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הִיא הַסִּמֵּל שֶׁל צִיּוֹן שֶׁהִיא שֵׁם, וְכֵן רוֹאִים בְּהוֹשַׁעְנָא רַבָּא שֶׁהוּא יוֹם הָאוּשְׁפִיזִין שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְבוֹ מִתְקַנִּים אֵת יְרוּשָׁלַיִם כְּדִלְעִיל. כִּי מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד וִירוּשָׁלַיִם הֵן שְׁנֵי צְדָדִים שֶׁל אוֹתוֹ מִטְּבַע, וְזוֹ קְשׁוּרָה בְּזוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּסִפֵּר סוּד הַמִּסְפָּר שֵׁשׁ מֵהֶרֶב גְּלִזְרִסוֹן שְׁלִיט"א שְׁצִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם בְּגִימְטְרִיא בְּרִית עוֹלָם.

וְכֵן הַדְּבַר הָרִאשׁוֹן שֶׁדָּוִד עָשָׂה כְּשֶׁבָּא לְמֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַיִם הוּא (ש"ב ה, ז) **"וַיִּלְכֹּד דָּוִד אֶת מִצְדַת צִיּוֹן הִיא עִיר דָּוִד"**. כִּינּוֹן שְׁעֵתָהּ הוּא הַמֶּלֶךְ, הִרִי הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת, צִיּוֹן, עֵבֶר אֱלִיּוֹ. לְכֵן כִּבֵּשׁ אֶת מִצְדַת צִיּוֹן, לְסַמֵּל שֶׁהַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת צִיּוֹן עֵבֶר אֱלִיּוֹ. וְכֵן מִצִּיּוֹן שֶׁעֲבוּדָתוֹ שֶׁל דָּוִד הִיטָה בְּבְחִינַת תְּשׁוּקָה וְחֶשֶׁק לְה', כְּכַתּוּב (תהילים פד, ג) **"נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נַפְשֵׁי לְחֻצְרוֹת ה'"**. וְכֵן כְּתוּב (שם קיט, פא) **"כָּלְתָה לְתִשׁוּעַתְךָ נַפְשֵׁי"**, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ כִּינּוֹן שֶׁשְׂרָשׁ נִשְׁמָתוֹ מִמְּקוֹם הַתְּשׁוּקָה וְהַחֶשֶׁק. וְכֵן **סוּפָ"ה** הַמְּסַמְּלֵת אֶת שְׂרָשׁ נִשְׁמַת דָּוִד, **סַכַּת דָּוִד**, מִרְמֵזֵת בְּכַתּוּב **"נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נַפְשֵׁי לְחֻצְרוֹת הוֹי"ה** בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּזֶהָר (שֵׁלַח קסא:) **שָׂאִין יְשִׁיבָה בְּעִזְרָה אֲלֵא לְמַלְכֵי בֵּית דָּוִד בְּלִבָּד**, כִּי שְׂרָשׁ נִשְׁמָתָם מִהַמְּקוֹם הַזֶּה, וּמִתָּר לָהֶם לְשִׁבַת שָׁם, דָּשָׁם מְקוֹמָם.

וְכֵן בְּאֲרָנוּ לְעִיל בְּמֵאֲמֵר 'חֲשַׁמֵּל חֻטָּא', עַל הַמְּשִׁיחַ שֶׁזִּזְכָּה לְחֲשַׁמֵּל. וְכֵן **מְשִׁיחַ** בְּמֵלּוּי הָאוֹתִיּוֹת **מ"ם שִׁי"ן יו"ד חִי"ת** בְּגִימְטְרִיא **יְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת**.

מוּבָא בְּשִׁעַר הַפּוֹנוֹת' לְהָאֲרִיז"ל (הַעֲמִידָה ח"א ע' רו) **שְׁגוֹאֵל** בְּגִימְטְרִיא **אֲרַבְעִים** כְּמִנּוֹן הָאוֹת מ' סְתוּמָה. דְּאוֹת מ' סְתוּמָה מְסַמְּלֵת אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת שֶׁנִּמְצָא בְּיַד הַגּוֹאֵל, וּמִשָּׁם בָּאָה הַגְּאֻלָּה. וְכֵן מוּבָא בְּפֶרַע"ח לְהָאֲרִיז"ל (הַעֲמִידָה ע' רטו) **וּבְזָה תִּבְיִן כִּי אִם הִיּוֹת כִּי גְאֻלָּה בְּיְסוּד, הִנֵּה הוּא בְּסוּד הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת**. וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּזֶהָר (בְּרֵאשִׁית לד:) **אָדָם א' לְמַעְלָה, מ' סְתוּמָה שֶׁהִיא מ' לְסַרְבָּה הַמְּשֻׁרָה"**. רוֹאִים שֶׁהָאוֹת מ' סְתוּמָה, מְסַמְּלֵת אֶת הַמְּשִׁיחַ, שֶׁהִרִי **אָד"ם** ר"ת אָדָם דָּוִד מְשִׁיחַ, וְלָכֵן הִיא כְּנֻגַד הַכְּתוּב

"לְסַרְבָּה הַמְשָׁרָה", המדבר על שלום מלכות בית דוד, (ישעי' ט, ו) **"לְסַרְבָּה הַמְשָׁרָה וּלְשָׁלוֹם אֵין קָץ עַל כִּסֵּא דָוִד וְעַל מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין אֹתָהּ וּלְסַעְדָּהּ בְּמִשְׁפָּט וּבְצִדְקָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם"**. וכן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (ע' ריט) **רָאָה נָא בְּעֵינֵינוּ רְאֵשֵׁי תְבוֹת רַנ"ב, שֶׁהֵם רַמ"ח אֵיבָרִים שֶׁבָּהּ וְעוֹד אַרְבָּעָה אֵיבָרִים יִתְרִים ב' צִירִים וּב' דְּלָתוֹת שֶׁבְּרַחֵם הַנוֹקְבָא**. רואים שהגאולה תבוא דרך היסוד שבמלכות ששים יש את האיברים שמשלימים למספר רנ"ב. וכן נראה דמרמז בפתוב **"מטה עזן ישלח ה' מציון"**, דמובא בלק"ת להאריז"ל (פ' נשא ע' רה) שהיסוד שבמלכות נקרא ציון. וכן ציון בגימטריא נקבה, ולכן המטה המסמל את היסוד שבמלכות **"ישלח ה' מציון"**, דמשם תבא הגאולה. דמלך מסמל את היסוד שבמלכות, והשפעת המטה שביד המלך מסמלת את השפעת היסוד שבמלכות.

מוֹבָא ב'סֵפֶר הַבְּהִיר' (קצח) שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת סדק וחריץ. וכן מובא בספר 'זרע קדש' (הגדה של פסח) ששר הפלבים נקרא חריץ, בסוד **"לא יחרץ פלב"**, ומובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' ש) שפלב מסמל את היסוד שבמלכות דקלפה. **דְּכָלֵב מִסְפָּרוֹ ב'ן** והוא הלעמת זה של שם הנו"ה במלוי הה"ן, שמספרו ב'ן שמסמל את היסוד שבמלכות דקדשה. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שכלן דוד המלך התפלל (תהילים כב, כא) **"הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד פֶּלֶב יַחֲדַתִּי"**, כי פלב הוא הקלפה המלבישה על היסוד שבמלכות דקדשה, שבד דוד.

מְצִינּוֹ בְּרִש"י (סנהדרין כא:) על פתח המלכות של דוד המלך, שרביט של זהב בתוך חללה, מדפן לדפן ואינה מתישבת בראשו אלא למי שיש לו חריץ בראשו, והיא עדות לבית דוד, שכל הראוי למלכות הולמתו, ומי שאינו ראוי למלכות אינו הולמתו. רואים שלדוד המלך היתה בחינת שרביט זהב שנוכנס בתוך חריץ במקום השערות. נראה דחריץ זה מסמל את היסוד שבמלכות שהוא בבחינת חריץ, שהיה ביד דוד והיה במקום השערות המרמזות על החוטים של דוד. וכן מצינו במשנה (ב"ב קז:) שגדל חריץ הוא ששה טפחים. ומספר שש מסמל את היסוד. וכן מצינו במשנה (עירובין עח:) **חַרְיץ שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת עִמָּק עֲשָׂרָה וְרַחֵב אַרְבָּעָה**. ומספרים אלו מסמלים את המלכות, דמלכות שיכת למספר עשר והיא בבחינת האות ד', והרגל הרביעית של פסא הפבוד הנרמזות במספר ארבע. וכן הפתוב הנאמר על המטיח (ישעי' יא, ד) **"וְהוֹכִיחַ בְּמִשׁוֹר לְעֵנֵי אֶרֶץ ס"ת חַרְיִץ"**. וכן חריץ בגימטריא יוסף בגימטריא יוסף המזוגים יסוד ומלכות.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה רֵיִסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁזֶהָב נִקְרָא חַרְיץ, כְּמוֹבָא בְּרִש"י (סוטה יב) **"בִּירְקַק חַרְיץ חַרְיץ הוּא זֶהָב"**. ובארנו במאמר 'חשמל לולב', שחויטי הקדשה שמשפיעים לדוד הם בבחינת זהב. לכן דוד בגימטריא זהב ושערותיו היו בצבע זהב, והיה לו שרביט זהב בפתח. וכן מובא ב'רוקח' (בראשית ב) שזָהָב נוֹטְרִיקוֹן זֶה הַב, רמז שממשם בא השפע לעולם. וכן חרוץ מסמל ממון כשר דקדשה, כפתוב (משלי יב, כז) **"וְהוֹן אָדָם יָקָר חַרְיץ"**. וב'רש"י שם **"וְהוֹן אָדָם" שֶׁהוּא חַרְיץ יָקָר הוּא, מְמוֹן אָדָם כְּשֶׁר יָקָר הוּא**. **"חַרְיץ" עוֹשֶׂה אֱמֶת, כְּמוֹ "יַד חַרְוִצִים תַּעֲשִׂיר"**. ובמלבי"ם שם הוֹן שְׁנוֹקֵבָץ בְּחֲרִיצוֹת וְהַשְׁתַּדְּלוֹת הוּא הוֹן יָקָר, וְחַרְיץ הוּא תֹאֵר אֶל הַהוֹן. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל

הזמירות ע' קמה) שהכתוב "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" ר"ת **רח"ל** המסמלת את המלכות שמקבלת את השפע. **ו"חי רצון"** אותיות **ציון חרוץ**.

נראה דלכּוּן השתלשל בגשמיות שפרי האתרוג יש בו לפעמים חריצים, דפרי זה מסמל את המלכות שהיא בבחינת חרוץ. וכן **חריץ** בגימטריא **שדה** המסמלת את המלכות, וכן בגימטריא **קרוב**, המסמל את היסוד שבמלכות כמובא בזהר (הקדמה ו. עם פירוש 'מתוק מדבש'). והטעם לזה נראה לבאר דהיסוד שבמלכות יוצר קרבה בין אנשים שנוגדים לאותה משפחה. וכן הכתוב (תהילים קיח, טו) "**קול ננה וישועה באהלי צדיקים**" ר"ת **קרוב**, דכתוב זה מרמז על שמחת נשואין ולדה וכו' שהן שמחות על התחדשות הקרבה. ועוד אפשר לבאר שכתוב זה מרמז על הקרבה של הצדיקים עם הקב"ה דרך היסוד שבמלכות שהוא בבחינת קרוב שמקשר את כלל ישראל לקב"ה.

נראה דהיסוד שבמלכות מרמז בשמו של **דוד**, דשתי אותיות **דל"ת** מסמלות את שתי הדלתות שיש ביסוד שבמלכות, כמובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' רלא), שהאות **דל"ת** מסמלת את הדלתות האלו. ואות **ו'** מסמלת את היסוד שבמלכות עצמו. לכן יש **ד' ו' ד'**, לרמז שהו' המסמלת את היסוד שבמלכות נמצאת בין שתי דלתות אלו. וכן **דו"ד** במלוי האותיות **דל"ת ו' דל"ת** בגימטריא **יסוד שבמלכות** עם המלים. וכן מובא בספר 'שערי גן עדן' על הכתוב (איכה א, א) "**איכה ישבה בדד העיר רבתי**" ש'**בדד** מרמז על **ב'** אותיות **ד"ד**, היינו **ב' דלתות** ביסוד שבמלכות שאין להם יחוד. וכן "**איכה ישבה בדד העיר רבתי**" ר"ת **ביא"ה** וס"ת **דיר"ה**.

וכן רואים שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שיש שם שקע וחרץ בקיר במקומו החדר מול המצבה, ושקע עתיק זה הוא מעין סמל של המקום. והעיר הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שם המשפחה שהקימה שם ושיבה ברב המתחם, משפחת **גולדשטיין** הי"ו, **גולד** פרושו **זהב**, הסמל של דוד כדלעיל, ו**שטיין** פרושו **אבן** המסמלת את המלכות. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהשתלשל בגשמיות בעמק שעל יד קבר דוד המלך שעושים שם קונצרטים של נגינה דקלפה, כי שם נמצאים הקלפות שמלבישים על מקום הנגינה דקדשה של דוד המלך נעים זמירות ישראל. וכן כתוב (מ"ב כג, י) על העמק הזה ששם הפתח של הגיהנם שנקרא גיא בן הינום, ושם היו מעבירים את הבנים למלך. ועבודה זרה זו שיכת למלכות דקלפה, שמקבילה למסירות נפש שיש במלכות דקדשה, לכן נקראת **מולך** מלשון **מלכות**. וכן מצינו שם בפסוק שהעמק נקרא **תופת**, וזה כמנין השנים מבריאת העולם עד שדוד מלך, ב' אלפים **תתפ"ו**, כדבארנו במאמר 'קץ הגאולה'. וכן כלי **התוף** ששיך למלכות כדבארנו במאמר 'צניעות האשה', נרמז בתבת **תופת**. והמקום הזה ששם פתח הגיהנם הוא מרכז היסורים של העולם. ודוד המלך משתתף בצער העולם, כמו שכתוב (איכה ד, כ) "**רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם**". וכן השתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שעשו שם מוזיאון לזכר הנספים בשואת אירופא, להזכיר את יסורי הצדיקים. וכן מובא בכתבי הרמ"ע מפאנו (מאה קשיטה' לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד **מוך שהתקינה לנדתה**, ורואים שהיסורים שייכים ליסוד שבמלכות. וכן יסורי לדה הם ביסוד שבמלכות, וכפי שאומרים בקינות לתשעה באב **אלי ציון ועריה כמו אשה בציריה**. וכן רואים

בנסח הקינה של רבי יהודה הלוי **ציון הלא תשאלי לשלום אסיריך**. וכן מצינו שפצע נקרא **חרוץ** המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל. כפתיב (ויקרא כב, כב) **"עונת או שבור או חרוץ"**. וכן **חרוץ** נרמז בפסוק על נגעים, (ויקרא יג, ח) **"וראה הכהן והנה פשתה המספחת בעור וטמאו הכהן צרעת הוא"**. ונגעים מסמלים את היסורים של מלך המשיח ששרשו מהמקום הזה. כמובא בגמרא (סנהדרין צח:). ולכן **חרוץ** נרמז בדלוג ה' אותיות, דאות ה' מסמלת את המלכות.

וכן בזמן האבות, וכנראה שעוד קודם לכן, היה גר במקום הזה במצודת ציון, **אבימלך** שעשה ברית עם אברהם ויצחק. והוא היה בבחינת **אבי מלך**, דקלפה, כדבארנו במאמר 'סוד החצי', **שאבימלך** בגימטריא מנחה המסמלת את המלכות, וכן **אבימלך** בגימטריא חצי עם האותיות, דההשפעה למלכות מתחלקת לחצי חצי. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' א) שאבימלך נתגלגל בהורדוס שהיה **מלך ישראל**. וכן מצינו שאברהם ויצחק עשו עם אבימלך ברית **שבועה** שהיא בסוד מספר **שבע** המסמל את המלכות, **בבאר שבע** המסמלת את המלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן רואים שאבימלך נסה לפגם את המלכות כשלקח את שרה וכמעט לקח את רבקה. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ב ע' מא, מד) על המדרש (ב"ר סד, ז) **"ויגדל האיש וילך הלוח וגדל" א"ר חנין עד שהיו אומרים זבל פרדותיו של יצחק ולא כספו וזהבו של אבימלך**, שכספו וזהבו של אבימלך יונקים מזבל פרדותיו של יצחק, דיניקת הקלפה היא מהצואה. וכן שרש נשמת דוד הוא מיצחק כמובא בזהר (וישלה קסח:).

ויהושע והשושנים לא רצו לכבש את מצודת ציון מנכדי אבימלך בגלל שבועת האבות. וכשבא דוד למלך בירושלים הוא ידע את הסוד שהמלכות דקדשה שיכת למקום זה, לכן הוא פנה קודם לשם, וכיון שכבר עבר הזמן של הברית שכרתו האבות עם אבימלך, ועוד טעמים, עין שם במפרשים, דוד כבש את המקום. ומצינו שונכדי אבימלך העמידו שם **עורים ופסחים**, להלחם כנגד דוד כמו שפתיב (ש"ב ה, ו) **"וילך המלך ואנשיו ירושלים אל היבסי יושב הארץ ויאמר לדוד לאמר לא תבוא הנה כי אם הסיך העורים והפסחים לאמר לא יבוא דוד הנה: וילכד דוד את מצדת ציון היא עיר דוד: ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור ואת הפסחים ואת העורים שנאי נפש דוד על פן יאמרו עור ופסח לא יבוא אל הבית: וישב דוד במצדה ויקרא לה עיר דוד"**. ומצינו שני באורים ברש"י, באור אחד (ש"ב ה, ו) **היו להם שני צלמים, אחד עור, ואחד פסח, שנעשו על שם יצחק ויעקב, ובפיהם השבועה שנשבע אברהם לאבימלך**. היינו שהיו שם שני צלמים, אחד עור על שם יצחק אבינו, והשני פסח על שם יעקב אבינו כדי להזכיר את ברית האבות. ורואים שבמקום זה היו סמלים של יסורי הצדיקים עוד לפני זמן דוד. ובאור שני ברש"י (דבה"א יא, ה) **נתנו עורים ופסחים לפני שער העיר לאמר לא יבא דוד הנה כי אם ילחם עם העורים הללו כי ידעו כי בזוי הוא למלך להלחם עם העורים ומתוך כך ישוב ולא ילחם עמהם**. וגם לפי פרוש זה רואים שהמקום שם היה מאז ומעולם של בעלי יסורים.

כתיב (ש"ב ה, ח) **"ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור וגו'"**. ובמעם לועז' מביא פרוש 'אברבנאל' וזה לשונו **"כל מכה יבסי" כל מי שיכה ראשונה את היבוסים, "ויגע בצנור"**,

הֵינּוּ שֵׁיכַבֵּשׁ רֵאשׁוֹנָה הַמִּגְדָּל הַחֹזֵק. רוֹאִים שֶׁמִּצִּוֹת צִיּוֹן נִקְרָאת בְּכַתּוּב צִנּוֹר וּמִגְדָּל. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵנוּ דְצִנּוֹר מִסְמַל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת שֶׁל צִיּוֹן, כְּמוּבָא בְּפִרְקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר (טז) אָמַר אַבְרָהָם לִיצְחָק בְּנוֹ, הָעֶבֶד הַזֶּה חָשׂוּד עַל כָּל עֲרִיזוֹת שֶׁבְּתוֹרָה הָעֶבֶד הַזֶּה מְרָמָה בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "כִּנְעַן בְּיָדוֹ מֵאֲזִנֵי מְרָמָה", רָאָה שָׂמָא נֹגַע בְּצִנּוֹר, תְּבִיא הַנְּעִרָה הָאֵלֶּה וְתוֹצִיא בְּתוֹלְיָהּ בְּאַצְבָּע. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' י' ש' צוֹר שְׁלִיט"א שֶׁבְּצִנּוֹר יֵשׁ אוֹתִיּוֹת צִיּוֹן. וְכֵן מִגְדָּל מִסְמַל אֶת הַיְסוּד כְּמוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (פ' נח ע' מא). וְכֵן הַכְּתוּב (דה"א יא, ה) "וַיֹּאמְרוּ יִשְׁבִּי יְבוּס לְדָוִד" ס"ת יְסוּד דְּהַמְלַחְמָה הֵיטָה עַל הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת שְׁהִיָּה בְּיַד הַיְבוּסִים. וְכֵן "יְבוּס לְדָוִד" בְּגִימְטְרִיא עוֹנָה, דְּדוּד הוֹצִיא מֵהֶם אֶת מְקוֹם הָעוֹנָה דְקִדְשָׁה. עֵינַן בְּזָהֵר (תִּיקוּנִים לט.) שֶׁהַסְּפִירוֹת הֵן צִנּוֹרוֹת. וְכֵן סְפִירָה בְּגִימְטְרִיא צִנּוֹר. וַיְכַפִּי שֶׁבְּאַרְנוֹ שֶׁשָּׁפַע כָּל הַסְּפִירוֹת מִגִּיעַ לַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת צִנּוֹר. וְכֵן מוּבָא בְּשִׁלְ"ה' (וישב תורה אור) 'כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ נֶזֶן בְּשִׁבִיל חֲנִינָא בְּנִי, בְּזִכּוֹת חֲנִינָא בְּנִי 'בְּשִׁבִיל' לְשׁוֹן שִׁבִיל וְצִנּוֹר, שֶׁדֶרֶךְ הַצִּנּוֹר שֶׁל חֲנִינָא בְּנִי כָּל הָעוֹלָם נֶזֶן.

וְכֵן כְּתוּב (תהילים קלג, ג) "כִּטְל חֶרְמוֹן שִׁיָּרֵד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צִנָּה הוֹי"ה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם". וְרוֹאִים שֶׁמִּצִּוֹן בָּאָה הַבְּרָכָה לְכָל הָעוֹלָם. וְכֵן מוּבָא בְּרַמְבַּ"ן (דברים לג, א) זֹאת הַבְּרָכָה, הוּא שֶׁאָמַר דָּוִד "זֹאת הֵיטָה לִי כִּי פִקְדִיךָ נִצְרַתִּי", יְרַמְזֵ לְצִיּוֹן עִיר דָּוִד כִּי שָׁם צִנָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם.

וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּמִדְרַשׁ (ילקוט ישעי' שמב) אָמַר רַבִּי לְוִי כָּל פְּעֻלוֹת טוֹבוֹת וְנִחְמוֹת שֶׁעָתִיד הַקַּב"ה לַתֵּן לְיִשְׂרָאֵל אֵינֶם אֶלָּא מִצִּוֹן. עַז מִצִּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "מִטָּה עֲזָךְ יִשְׁלַח ה' מִצִּוֹן". יְשׁוּעָה מִצִּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "מִי יִתֵּן מִצִּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל". שׁוֹפָר מִצִּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן". בְּרָכָה מִצִּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "יְבָרְכֶךָ ה' מִצִּוֹן". טַל חַיִּים מִצִּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "כִּטְל חֶרְמוֹן שִׁיָּרֵד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צִנָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם". עֶזֶר וְסִיּוּעַ מִצִּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "יִשְׁלַח עֶזְרֶךָ מִקֹּדֶשׁ וּמִצִּוֹן יִסְעֲדֶךָ". תּוֹרָה מִצִּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי מִצִּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה".

מוּבָא בְּאַגְרוֹת ה'חֲתָם סוֹפֵר' בְּשֵׁם רַבִּי נֶתָן אֲדָלָר זצ"ל שֶׁהִטְעַם שְׂאִין לוּמְדִים בְּלִיל נִיטְל שֶׁנִּיטְל וְנִתְלָה אוֹתוֹ הָאִישׁ, הוּא אוֹתוֹ טַעַם שְׂאִין לוּמְדִים בְּתַשְׁעָה בָּאֵב, כְּאַבְלוֹת עַל חֶרְבֵּן הַבַּיִת. וְצָרִיךְ לְהַבִּין מִדּוּעַ תְּלִיתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁנִּתְלָה עַל יְדֵי הַסְּנֵהֲדָרִין מִשׁוּם שְׁהִיָּה מְסִית וּמְדִיחַ, לְאַחַר שֶׁשָּׁנָה וּפְרַשׁ, יֵשׁ לָהּ בְּחִינָה כְּחֶרְבֵן יְרוּשָׁלַיִם, עַד כְּדֵי כֵן שֶׁהַשְּׁתַּלְשֵׁל הַמְּנַהֵג בְּקַהְלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת שְׁלֵא לְלַמֵּד בְּלִילָה הַזֶּה כְּמוֹ בְּתַשְׁעָה בָּאֵב. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' חַיִּים גְּלַנְדָּאָר שְׁלִיט"א שֶׁכָּאֵן עוֹד יוֹתֵר חֲמוּר מִתַּשְׁעָה בָּאֵב, שְׁהִיָּה בְּתַשְׁעָה בָּאֵב לוּמְדִים בְּדַבְּרִים הַמְּתַרִּים, וְכָאֵן נִהְיָ שְׁלֵא לְלַמֵּד כָּלֵל. וְכֵן בְּלִיל תַּשְׁעָה בָּאֵב, זֶה דִּין, וְכָאֵן זֶה מְנַהֵג. וּמְנַהֵג הוּא גְּבַהַּ יוֹתֵר מִדִּין, כְּמוּבָא בְּמִסְכַּת סוֹפְרִים' (יד, יח) מְנַהֵג מְבִטֵּל הֶלְכָה. וְעוֹד צָרִיךְ לְהַבִּין מִדּוּעַ דּוֹקָא מִמַּעֲשֵׂה זֶה שְׂאוֹתוֹ הָאִישׁ פִּרְשׁ מִדֶּרֶךְ הַתּוֹרָה ג' שָׁנִים, נוֹלְדָה תְּנוּעַת הַנְּצִרוֹת שְׂרַב אַמּוֹת הָעוֹלָם נִמְשְׁכוּ אַחֲרֶיהָ עַד הַיּוֹם, וְגִרְמוּ הַרְבֵּה צָרוֹת לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת. וּבְפִרְט שְׁהִיָּתָה טַעֲנָה עַל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן פְּרַחְיָה שֶׁדָּחָה אֶת אוֹתוֹ הָאִישׁ וְגִרְם לוֹ לְפָרֵשׁ מִדֶּרֶךְ הַתּוֹרָה. כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (סוטה מז.) תִּנּוּ רַבָּנָן לְעוֹלָם תְּהֵא שְׂמַאל דּוֹחָה וְיָמִין מְקַרְבַת לֹא כְּאַלִישַׁע שֶׁדַּחְפוּ לְגַחְזֵי בְּשִׁתֵי יְדֵינוּ, וְלֹא כִּיהוֹשֻׁעַ

בן פרחיה שדחפו לאחד מתלמידיו בשתי ידיו. נראה לבאר על פי דברינו שלאחר חטאי המלכים ושאר הרשעים שחטאו בתקופה שלפני חרבן הבית כידוע, המעשה של אותו האיש סמל והיה המכה בפטיש' של חרבן ציון, שגחרה לפני חרבן ירושלים. שהרי כל ענין החרבן הוא פניסת המחיצה של אמות העולם שלוקחים את השפע של הקדשה לעצמם, והחרבן והמחיצה התחילו בחרבן ציון, ששם כבר לקחו את השפע הפנימי, והסמל של חרבן ציון היה בתנועה שהקים אותו האיש כפי שנבאר. ואחר כך לשגחב הבית אמרו חז"ל (איכ"ר א, מא) **אריה הרוג הרגתם, קמח טחון טחנתם, עיר שרופה שרפתם.** כיון שהשפע של ציון שהוא הפנימי כבר נחרב, והשפע של הקדשה כבר הולך לאמות העולם. ולכן המדרש מציין **אריה הרוג,** המסמל את מלכות בית דוד, **"גור אריה יהודה"**, וכן **קמח טחון,** מסמל את שפע הפרנסה שבאה ממלכות בית דוד.

ולכן מיליארדי אנשים מאמות העולם נמשכים אחרי הנצרות בכל הדורות, כי שם נמצאת היניקה הגדולה מציין שהשתלשלה ממעשה זה, שהוא באותה בחינה של חרבן הבית. וכפי שידוע שאותו האיש היה נצר לדוד המלך, ולכן קרא לעצמו **נוצרי,** על שם הפסוק **"ונצר משרשיו יפרה"**. והוא נולד כידוע ממעשה זנות של אמו מרים שהיתה נכדת שאלתיאל מזרע דוד, שזנתה עם גוי ששמו היה פנדירא. עין כל ההסטוריה בספר 'ישראל והזמנים' (חודש טבת). ופעילותו היתה כידוע בהר ציון במקומו של דוד המלך, ומשום כך הקימו הנוצרים שם כנסיות וכו'. וכן שמו, כפי שמופיע ב'אגרת תימן' לרמב"ם, היה **ישוע** שהוא מצד אחד אותיות **עשיו** עם **י"ד** המסמל את יניקתו מהקדשה, ומצד שני הוא בגימטריא **דוד בן ישי.** כי משם הוא יונק. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח פ"ג ח"ב תס) **ישוע היה גלגול עשיו.** וכל הגאולה תלויה בגימטריא הזאת שהיא כמנין **שפ"ו,** כמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח: **ומה שכתב רבנו האריז"ל: השם שפ"ו שבו אחז דוד בן ישי, דו"ד ב"ן ישי גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי.** ורואים שהגימטריא של **דוד בן ישי** היא הסוד של ביאת המשיח. ומבאר לדברינו שצריך לעשות תקון בציון להוציא את יניקת **עשיו** דרך **ישוע** משם, ולהחזיר את השפע לדוד **בן ישי.** וכן מצינו בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב. ונביא את לשונו: (תזריע נא) **בעשו כתוב "ויצא הראשון אדמוני וגו', והלא כתוב גם בדוד "ויביאהו והוא אדמוני", אלא עשו מן זהם הזהב נעשה, ודוד בזהר הזהב נדבק, בעשו כתוב בו "אדמוני כלו פאדרת שער" שהוא בזהם ופסלת התוך הזהב יצא. ובדוד כתוב "עם יפה עינים וטוב ראי".** וכן דו"ד מרמז בכתוב (בראשית כז, ה) **"וילך עשו השדה לצוד ציד להביא",** דעשו צד ויונק מדו"ד. ולכן זה בדלוג ד' אותיות, כי היניקה היא מהאות ד' המסמלת את הדלתות שביסוד המלכות.

וכן שם **שפ"ו** מרמז ב' פעמים בכתוב (בראשית ג, טו) **"הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב"**. דרך שם זה מתנהלת המלחמה הגדולה בין המשיח לנחש שהם אותו מספר כידוע. וכפי שמובא שם בתרגום ירושלמי עתידין הינון אליו למעבד שפוייתא בעיקבא בסוף עקב יומיא ביומוי דמלכא משיחא. וכן שם **שפ"ו** מרמז ב'הגדה של פסח': **שפוך חמתך אל הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמן לא קראו.** וכן שם **שפ"ו** הוא הג' אותיות הראשונות של **שופר** של משיח. והוא בגימטריא **פרוק.**

וכן שם שפ"ו ר"ת הפסוקים (בראשית לח, כט) "וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פֶרֶץ" (תהילים קכו, ב) אז ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה". וכן שם שפ"ו במלוי האותיות שיי"ן פ"א ו"ו בגימטריא מלך המשיח. וכן שם שפ"ו בגימטריא שכניה. ועם האותיות בגימטריא שטף שהוא שם הקץ כמו שכתוב (דניאל ט, כו) "וְקָצוּ בַשָּׁטָף". וכן שם שפ"ו בגימטריא "פְּקֹד יִפְקֹד", עם האותיות והכולל.

וכן נוצרי אותיות ציון ר', דאות ר' מסמלת את הרע פידוע. או באפן אחר, נוצרים אותיות ציון מר, דעמלק הוא בגימטריא מר, ויש כאן רמז על אחיזת עמלק בשפע של ציון, כי עמלק הוא הנכד של עשו, והוא היסוד דקלפה שמשפיע לכל השבעים אמות, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וכן השקוץ הגדול שבנו הנוצרים בהר ציון הוא של הגרמנים שהם פידוע מזרע עמלק ועשו. וכן הגרמנים ימ"ש נקראו נאצים שהוא קצור של נאצינל שיש בו אותיות ציון. וכן עמלק הוא בחינת כלב המסמל את היסוד שבמלכות דקלפה כדלעיל, כמובא במדרש (תנחומא תצא ט) מהו עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל ככלב. ולכן הוא בא ללוק דמן של ישראל, כפי שנבאר לקמן שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת דם. וכן הכתוב שנאמר על עמלק (דברים כה, יח) "וַיִּזְגַּב בֶּן כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרָיו" ס"ת כל"ב. וכן נחש מרמז במלה "הנחשלים". והוסיף הרה"ג ר' יצחק בוגנים שליט"א שהספירה הנוצרית החלה בשנת 3760 לבריאת העולם, ואז התגבר הכח של עשו שהוא בגימטריא 376. וכן רואים בגמרא (סוטה מז) שהחטא הראשון שחטא אותו האיש לאחר שרבי יהושע בן פרחיה נדהו, היה שהעמיד לבנה לעבודה זרה. ולבנה מסמלת את מלכות בית דוד שהיא בבחינת אבן, שנקראת לבנה, על שם הלבנה.

מובא בקנטרס מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א על קבר דוד המלך ע"ה, שקודם הגאלה יעשו תקון בהר ציון, ומשם ימשך התקון לירושלים. ומבאר לדברינו, שכשם שהפנימי נחרב קודם, כי הוא העקר, כך התקון יהיה קודם בפנימי שהוא ציון, ואחר כך יזכו לגאלה השלמה. וכן כתוב (עובדיה א, כא) "וְעָלוּ מוֹשָׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָרַע וְהִיטָה לָהּ הַמְּלוּכָה". ורואים שתחלת עלית המושיעים היא "בהר ציון", ששם שופטים את "הר עשו", היינו שעוצרים את היניקה של עשו מציון, ואז "והייתה לה המלוכה". וכן מובא ביעב"ץ (סדר עולם רבה) שהיה הארון במצודת דוד במשך יותר מארבעים שנים, ושם גם יסד את משמרות הלויה שישוורו לפני הארון, והרי זה סימן לעתיד שמשם תתחיל גם צמיחת הבית השלישי הנצחי. וכן רואים דמיון בין הפסוק של הגאלה, (ישעי' סג, ד) "כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי וְשָׁנַת גְּאוּלַי בָּאָה". לפסוק של תקון ציון (ישעי' לד, ח) "כִּי יוֹם נָקַם לָהּ שָׁנַת שְׁלוֹמִים לְרִיב צִיּוֹן". דשני אלו הם אותו תקון כדבארנו. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שהפסוק על ריב ציון בא אחרי הפסוק של "זבח לה' בבצרה וטבח גדול בארץ אדום", לרמז שריב ציון קשור לאדום, כפי שרואים מהפסוק "וְעָלוּ מוֹשָׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָרַע עִשׂוֹ". וכן מצינו שהנקמה לעתיד לבא תהיה "בעמק החרוץ" ומזכרת גם ציון ככתוב (יואל ד, יד) "הַמוֹנִים הַמוֹנִים בְּעֵמֶק הַחַרוּץ כִּי קָרוֹב יוֹם ה' בְּעֵמֶק הַחַרוּץ, וְגו', וְה' מְצִיּוֹן יִשְׂאֵג וּמִירוּשָׁלַם יִתֵּן קוֹלוֹ". ובארנו לעיל שחרוץ מסמל את היניקה מהשפע של ציון. וכן מבאר הרד"ק שם: "החרוץ" כי שם יהיו הגזים חרוצים וחתוכים, או כי שם יחרץ ויחתך משפטם כמו שקרא אותו עמק יהושפט. ורואים שחרוץ מסמל את הדין

עצמו, וכפי שבארנו שנתוק וניקתם מהחרוץ הוא הנקמה והדין הגדול. וכן שם שפ"ו המסמל את ציון כדלעיל, מרמז בכתוב (תהילים עט, י) "יודע בגוים לעינינו נקמת דם עבדיך השפוך". וכפי שנבאר שציון היא בבחינת דם, והנקמה תהיה דרך נתוק וניקתם משפע הדם שהם שופכים ולוקחים מציון.

מובא במלבי"ם (יחזקאל לב, יז) שהמלחמה של גוג ומגוג בין אדום וישמעאל, תהיה מלחמת דתות, מפני שאמונתם מפרדת. ומבאר לדברינו פיון שיעשו תקון בציון שתפסיק את ניקת הנוצרים משם, ממילא תפסק גם ניקת הישמעאלים שיונקים מירושלים, כפי שבארנו שירושלים תלויה בציון. וכשירגישו אמות העולם שהדתות שלהם כבר אינם נותנים להם שפע, תתפתח מן מלחמת גוג ומגוג, על אמונותיהם, ותבא הגאולה לישראל.

להלן נביא פסוקים מנבואת ירמיה' על הגאולה העתידה, ורואים שירמיה' רמז עוד קודם שבאו הנוצרים לעולם, על התקון שיעשו בציון בזמן הגאולה; שיתקנו את הקלוקל של הנוצרים בציון, ושל העוורים והפסחים, ושהשפע יחזור לצד הקדשה. כמו כן הוא מרמז על קלפת ון שיושבת באיים, והיא הלעמת זה של התורה שבאה מציון, כדבארנו במאמרי חנכה. לברור שהפסוקים אינם מדברים על הנוצרים הרשעים, ורק בתורת הרמז מסתתר מתחת למלים, התקון של קלוקל הנוצרים והעוורים והפסחים בציון: (ירמיה' לא, ה) "כי יש יום קראו נוצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל ה' אל הינו: כי כה אמר ה' רנו ליעקב שמחה וצהלו בראש הגוים השמיעו הללו ואמרו הושע ה' את עמך את שארית ישראל: הנני מביא אותם מארץ צפון וקבצתיים מירכתי ארץ במ עור ופסח הרה וילדת יחדו קהל גדול ושובו הנה: בבכי יבאו ובתחנונים אובלים אל נחלי מים בדרך ישר לא יפשלו בה כי הייתי לישראל לאב ואפרים בכרי הוא: שמעו דבר ה' גוים והגידו באיים ממרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו: כי פדה ה' את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו: ובאו ורננו במרום ציון ונהרו אל טוב ה' על דגן ועל תירש ועל יצהר ועל בני צאן ויבקר והיתה נפשם כגן רנה ולא יוסיפו לדאבה עוד". נסח זה של "עור ופסח" מופיע רק פעמים בכל התנ"ך, כשכבש דוד את מצודת ציון, ובנבואת ירמיה' הזאת שהבאנו על הגאולה העתידה. וכן פסח מרמז על חג הפסח זמן הגאולה העתידה, וזה היה גם הזמן של חרבן ציון כשנתלה אותו האיש בערב פסח פידיע, לכן התקון בציון יהיה שוב בזמן זה. וכפי שמצינו בזהר (פנחס רמט): שב"ד בניסן ה' ינקם בעשו בזמן הגאולה. ונביא את לשונו: "ובחדש הראשון", מי הוא ראשון, זה ניסן. וב"ד שלו, "ויאמר כי יד על פס יח". שם נשבע להעביר מהעולם זרעו של עשו עמלקיים. וכן מצינו בגמרא (פסחים ה.) בשכר שלשה "ראשון" זכו לשלשה "ראשון", ועין שם במהרש"א שבזכות הפסוק "ביום הראשון תשביתו" נזכה להכרית זרעו של עשו, שכתוב עליו, "ויצא הראשון אדמוני". וכן מצינו במדרש (שמור"ר טו, א) כשיצאו ישראל ממצרים אמר להם הקב"ה אין לכם חדש אחר גדול מזה, לפיכך נקרא ראשון, שנאמר "ראשון הוא לכם", וציון נקרא ראשון, ועשו נקרא ראשון, ומשיח נקרא ראשון, יבא הקב"ה שנקרא ראשון ויבנה בית המקדש שנקרא ראשון ויפרע מן עשו שנקרא ראשון ויבא משיח שנקרא ראשון בחדש הראשון.

וְכֵן מובא בספר 'הפליאה' שהיה אחד הראשונים שהגאלה תבא פְּשָׁמוֹת העולם יפסיקו לינוק מאותו האיט. ונביא את דבריו: (ד"ה שאל משה למט"ט) "וְהִנֵּה רָחַל בָּתוּ בָּאָה עִם הַצֹּאן" וְרָחַל שְׁהִיא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, וְ"צֹאן" הוא ת"ת, "אֲשֶׁר לְאִבִּיהָ" הוא חסד, ומצד עונות יִשְׂרָאֵל היא בָּאָה לְאִט לְאִט בְּקִרְוֵב הַזְּמַן אֶרֶךְ הַגְּלוּת הַד' פִּי אֵין לָהּ רְשׁוּת, וּבְהִגִּיעַ הַזְּמַן, הוא הַזְּמַן שְׁאָמַר יִשׂוֹ לְאִמּוֹת הָעוֹלָם לְהִיּוֹת עוֹלָם חֶרֶב, היא הַזְּמַן שֶׁיַּעֲשֶׂה מִלְחָמָה לְמַעַלְהָ כְּאֲשֶׁר יִתְבָּאֵר לְפָנִים, וַיִּפְלוּ כָּל הַשָּׂרִים לְמַעַלְהָ וַיִּשְׁתַּעֲבְדוּ תַּחַת כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל וַיִּחְזְרוּ הָאִמּוֹת לְמַטָּה לִּפְּוֹל וְלִהְשָׁתַעֲבְדוּ תַּחַת יָד יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ קָרָא אוֹתוֹ הָאִישׁ חֶרְבֵּן הָעוֹלָם הוא חֶרְבֵּן הָאִמּוֹת, וְלֹא אָמַר לָהֶם הָאִמָּת שֶׁהוּא חֶרְבָּנָם, פִּי הִיָּה יָרָא מֵהֶם פֶּן יִחְזְרוּ לָהֶם וְאִישׁ תַּחְבּוּלוֹת הִיָּה יִשׂוֹ, וְהָאִמִּינוּ לוֹ שֶׁהוּא חֶרְבֵּן הָעוֹלָם, וְהֵם אֵינָם יוֹדְעִים שֶׁבְּשָׂר לָהֶם חֶרְבָּנָם, וְאִזּוֹ יִלְכוּ הַנְּוִי"ן וַיֹּאמְרוּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ רָחַל בָּאָה עִם הַצֹּאן.

להלן נביא טבלה מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בַּה רוֹאִים אֶת הַמַּלְאִים: **יִשׁוֹעַ נְצִרִי, מְשִׁיחַ שְׁקָר, מְסִיחַ, עֲשׂוֹ, שְׁעִיר, דָּת צִיּוֹן.**

א יט:	ללוטעדין לך פהחתך ובניך ובנתיך וכל אשר לך בניך והוצאתך המקומי משחת יסאנחנז ואתה מקו וסהנהיג גד להצטקתמאתפני
א כה:	הסווי ברך אליהי צחקבכו וישבי צחקעמבאר לחי ראי ואלהתלוחי שמעאל לבן אבר הסאשרי לדהגרה המצרי יחשפתחשר הלאב
א לא:	ויקרא לרחלו ללאההשדהא לצאנו ויאמר להן ראהנכבי אתפני אבי כן כיאי ננואלי כתמלשלשוואלהי אבי היעמדי ואתהני
א לז:	אהבאבי הממכל אחי וישבאו אתו וילאי כלודברו לשלמו וילחמם וסוףחלומו יגד לאחי ווי וספועודשן יאתו ויאמר אלי המסמ
א מב:	מכי כני מסתמא אחי כמאתן לכס ואתהארקחסחר ווי הי המסרקי ששקי הם והנהאי שצר ורכספו בשקן וירא ואתצרר וחכספיה
א מח:	תי כסואני נתתי לך שנסאחדע לאחי קאשר לקחתי מי דהארמי בחי ויבקשתי ויקראיעקבאלבני ווי יאמר האספו ואגי דהלכסא
ב ו:	ומרי ושני חיי לו ישבע ושלשים ומאתשנהבני גרשוך לבני ושמי למשפחתם ובניקהתעמרו וישרהרוחברוך ועצאל ושניח
ב יב:	כהכששחא ותאלפרג לי הגברים סלבדמטף וגטערברבעל האתחמו ויגן ובקרמקנהכבומאד ויאפואת הבצקאשרהוציא וממצרימע
ב יט:	ירדעלי ויהובאשו ויעלעשן וכעשן הכבשן ויחרדכל ההרמאז ויהיקול להשפרהו לך ותצקמדי משה ידבר והאלהים יענובוק
ב כו:	תעלעצפו ון ועשיתמסך לפתחהוה לתכלת וארגמן ותו לתעטן ושמשש זרמשההרקם ועשית למסך חמשהמו וישיים וצפיתא
ב לב:	להו יעשו להמלאהי צהב ועתהאמסחאחטאתם ואמאי קמחן באמספך קאשר כתבתו יאמרי הוהאלמשחתי יאשרחטאלי אמחנז וחמספר
ב לט:	ובתוך הארמן ובתוך ותו לתעשני ובתוך השמששחשככתפני עשו לו וחרתעלשני קצו ותחבר וחשבאפדת ואשרעלי וממנו וה
ג ו:	יקריבו לי הוהבי וסחמשחא ועשי רתהאפוס לתמכחוחתי ומצייתתהבבקר ומצייתתהברבע למחבתבשמן ותעשהמו ככתבי אנה
ג יג:	ויזכפא והי הבמק וסחשתי נשאת לבנהא ובהרתלבנהאדמיתחן נראההלכהך וראההכהך והנהמר אהשפלמן העור ושערהפך
ג יח:	הער ובתתאשחא יקמו לדהאבי קאח ותך הוא לאתג להער ותהער ותאח ותאבי ק לאתג להשאר אבי קהואער ותאח ותאחך לאתג להכ
ג כה:	קו לחי האשר באוצתהי הכלתב ואתהלאכ לוספרת לך שבעשן חששני סעשעשני סעשעשני סעוה וול ימי שבעשבתהשני סחשעו
ג ד:	רואי תמרא להשמו ותכבי אהרן הכהני סחשעשני מאשרמלאי דם לכהך וימתדב ואבי הואלפני יהוה הכהקרבמאס צרהלפני יהוה
ד ז:	אהקטתפראחז בקראי לאחז כבשאחז בשנתו לעל שטני עני מחזר לחטאת ולזכהשלמי סבקר שני סמאי לחמשהעטוד יחממש
ד יד:	כהארקמאדמאסחפכבוי הוהוהבי אתחן ואלהארקיעצתו ונהנהלנו אראקאשרהוא צבתחלב ודבשאן בי הוהאלתמרד וואתם
ד ט:	מקדשי הוהסמאמי כדהלאצקעלי וסמאאוואוהיתהלהלחחן העו ולסומצחמי הכדהיכבסבגדיו והנהגבמי הנדהי סמאעד הערב
ד כו:	בולני לפקדי השמשו סאלף וחמשמא ותבני וסוף משפחתמנשה ואפרים סבבי מנשה למכי משפחתמכירי ומכיריהו לי דאתגל
ד לב:	הנהקמתחחאבתי כסתרבו והאנשי סחטאסילספזוע ועלחרון אפי הוהאלי שראלכיתשובן מאחרי ווי יסיעו ודל הניחובמדב
ה ב:	ולארקי רשע ואשר נתן יהוהלהסעתהקמו ועברו לכסאתחל צרדו נעבראתחל צרדו והימי סאשרהלכנו מקדשבר בעדאשרעבר
ה ז:	חיראמהם זכרת זכראתאשרעשהיהוהאליהך לפרעהו לכמצרן סחמסמהגד לתאשרראונו כיך והאחת והמפתים והי דחצקוהו
ה יד:	לאתאכל וממנו לי הגרה וממפרי סי הפרסהשסועהאתהגמל ואתהארבבת ואתהשפן כי מעלהגר המהו ופרסהוהלא הפריסו סמאי סה
ה כב:	אישאשהו רבאלי הוהא ושמלעלי לחדכריוס והואיעל לי השסרע ואמר אתהאשהו צאתלקחתי ואמר אלי הו לאמאאתי להרבותו

מְצִינוּ בַּזְהָר (משפטים קז): **דָּוָד בְּדָחַן הַמְּלָךְ הָיָה**. נִרְאָה לְבָאֵר מְדוּעַ דָּוָד נִקְרָא בְּדָחַן הַמְּלָךְ, הֵינּוּ הַמְּמַנֶּה לומר אֶת הַבְּדִיחוֹת אֶצֶל הַקֶּב"ה כְּפִיכּוֹל, כִּינּוֹן שֶׁשָּׂרֵשׁ דָּוָד מִסוּד הַמְּלָכוֹת, שְׁשֵׁם מְקוֹם הַצְּחוּק, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית כו, ח) "**וְהִנֵּה יִצְחָק מְצַחֵק אֶת רַבְּקָה אֵשֶׁתוֹ**". וְהַשְּׁפָעַת הַצְּחוּק שֶׁבְּזוּג מִיַּעֲדַת עֵבֹר הַנִּקְבָּה הֵינּוּ שֶׁמְצַנֶּה עַל הַזְּכָר לְשַׁמַּח אֶת אֵשֶׁתוֹ, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (פסחים עב:). **אָמַר רַבָּא חֵיב אָדָם לְשַׁמַּח אֶת אֵשֶׁתוֹ לְדַבֵּר מְצוּוֹה**. וְשִׁמְחַת הַזְּכָר הִיא בְּזֶה שֶׁמְשַׁמַּח אוֹתָהּ, וְלֹא שִׁמְחַת תְּאֻנוֹתוֹ. וְכֵן יִצְחָק הַשְּׁפִיעַ אֶת הַצְּחוּק עֵבֹר רַבְּקָה. וְלָכֵן דָּוָד הַמְּלָךְ נִקְרָא בְּדָחַן הַמְּלָךְ. שֶׁשָּׂרֵשׁוּ מִמְּקוֹם הַצְּחוּק. וְכֵן מוּבָא בְּמַהְרָ"ל (באר הגולה ד) **הַשְּׁחוּק הוּא הַתְּאֻחָדוֹת וְדְבוּק הַגְּמוּר עִם מִי שֶׁהוּא מְשַׁחֵק**. **וְכֵן דָּוָד הַמְּלָךְ שָׂרֵשׁוּ מִיִּצְחָק כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ לְעִיל מִהַזְהָר (וישלח קסח:)**. וּמוּבָא בְּרִשְׁ"י (בראשית יז, יט) "**וְנִקְרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִצְחָק**" עַל שֵׁם הַצְּחוּק. כִּי דָּוָד הַמְּלָךְ שָׂרֵשׁוּ מִמְּקוֹם הַצְּחוּק שֶׁל יִצְחָק. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים 'לְהָאֲרִיז'ל (וירא ע' נו) שֶׁשָּׂרֵשׁ נִשְׁמַת יִצְחָק הִיא מִסוּד הַנוֹקְבָא מִהַרוּחָא דְשִׁבְיָה בַּהּ בְּעֵלְהָ, וְלָכֵן

נשמת יצחק היתה בתחלה בבחינת נקבה ובעקדה קבל נשמה חדשה בבחינת זכר. ומבאר לדברינו ששרש יצחק הוא מיסוד הנוקבא ששם מקום הצחוק, ושם שרש דוד. וכן מצינו אצל דוד (ש"ב ו, כא) **"ושחקתי לפני ה'".** וכן מצינו במדרש (תנחומא תצוה טו) **דוד המלך נתאנה להקטיר קטרת.** ובקטרת כתוב (שמות ל, לו) **"ושחקת ממנה הדק".** דשרש המלה שחוק הוא מלשון לשחק ולפורר, דשחוק נוצר על ידי פרוור החכמה לפרורים קטנים שמעוררים את השחוק. וכן הכתוב (ישעי' לג, ט) **"חזה ציון קרית מועדנו"** ר"ת **צח"ק.**

וכן צחוק בגימטריא צדיק המסמל את היסוד, והוא בחינת הצדיק שבמלכות, היינו היסוד שבמלכות שנקרא ציון. וכן השם ציון מתחיל באות צדיק שהיא בגימטריא צחוק, וציון בגימטריא יוסף, היינו היוסף שסוד שבמלכות, כמובא בלק"ת להאריז"ל (פ' נשא ע' רה) שהיסוד שבמלכות נקרא ציון. וכן כתוב (איוב יב, ד) **"ויענהו שחוק צדיק תמים".** ורואים שהשחוק שיך לבחינת הצדיק. וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' שמח) ששחוק בגימטריא ב' פעמים אור ובגימטריא בית עם שתי האורות, לרמז שהבית המסמל את המלכות מקבל את השפעת השחוק. וכן מנהג ישראל להביא בדיחון לשמח החתן והכלה, לרמז להם ששרש הזיווג שיך לצחוק דקדשה. וכן הכתובים (ירמי' ז, לד. טז, ט. כה, י. לג, יא) **"קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה"** ר"ת שחוק"ק בב' אפנים.

וכן רואים מסדר הפרשיות ששרש דוד בא לעולם יחד עם יצחק, דבנות לוט נתעברו לאחר הפיכת סדום, ומיד אחר כך נתעברה שרה ביצחק. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' וירא ע' נח) **כמו שמאברהם יצא יצחק, כן יצא מלוט יצחק, ק"ץ ח"י,** דהינו המשיח בסוד **"חיים שאל ממך נתתה לו",** ובסוד **"דוד מלך ישראל חי וקיים".** וכן הצלת לוט מסדם היתה בזכות שלוט לא גלה ששרה היא אשתו של אברהם, כמובא ברש"י (בראשית יט, כט), ובזה לוט כפיכול עזר להביא את יצחק לעולם, ולכן הוא קבל שכר על זה שגצל מסדם וזכה להביא את שרש דוד לעולם. וכן מובא בספר 'אמונת עיתך' (תשנ"ז ע' מט) שבבלדת יצחק נרמז משיח. ד'**אשוב אליך כעת חיה"** בגימטריא שם **אצמיח קרן לדוד.** וכן **משיח** מרמז בפתוב (בראשית יח ד) **"למועד אשוב אליך כעת חיה",** בדלוג ה' אותיות, ואות ה' מסמלת את המלכות. וכן **יצחק גבורה** בגימטריא **משיח בן דוד.**

כתוב (תהילים ככו, ב) **"אז ימלא שחוק פיני ולשונינו רנה".** ומבאר לדברינו שלעתיד לבא יעשו תקון בציון ששם מקום הצחוק, ונזכה לצחוק דקדשה שימלא שחוק פיני. ולכן הפסוק הזה **"אז ימלא שחוק פיני ולשונינו רנה".** ר"ת **שפ"ו** ששם יעשו את התקון בדלעיל. וכן **"ולשונינו"** מרמז על הלשון שהיא גם בגימטריא **שפ"ו.** וכן הכתוב (איוב ח, כא) **"עד ימלה שחוק פיני ושפתייך תרועה",** ר"ת **שפ"ו.** וכן מצינו בזהר (תולדות קלה). **באותו זמן ישיגו הצדיקים דעת שלמה וכו',** הדא הוא דכתיב **"ואלה תולדות יצחק בן אברהם",** אלו הם תולדות השמחה והשחוק שיהא בעולם באותו זמן.

מצינו בגמרא (ע"ז ג:) **אמר ליה רב אחא לרב נחמן בר יצחק, מיום שחרב בית המקדש אין שחוק לפני הקדוש ברוך הוא.** ומבאר לדברינו שכל השחוק שיש בעולם בזמן הגלות הוא ממה שהקלפה יונקת מציון, והשחוק האמתי דקדשה יחזר כשיהיה תקון בציון, וילמדו את התורה גם בדרך הצחוק שהוא אחד מהשבועים פנים של התורה. וכן **משיח** אותיות **ישמח.**

מצינו בגמרא (עירובין סה:) **אמר רב אילעא, בשלשה דברים אדם ניכר, בכוסו, בכיסו, בכעסו, ויש אומרים, אף בשחוקו.** ומבאר לדברינו פיון שהאדם נכר בכוסו ובכיסו המסמלים את יסוד

המלכות, כמובא במדרש (ויק"ר יב, א) ש'סוד המלכות נקרא פיס מלשון כוס, לכן הוא נפר גם בשחוקו המסמל את יסוד המלכות.

מצינו בגמרא (נדרים כ:) **ההיא דאתאי לקמיה דרב אמרה לו רבי ערכתי לו שלחן והפכו, אמר מאי שנא מן ביניתא.** ומבאר רש"י **ביניתא דג שיכול לאכלו כמו שירצה.** רואים שהאשה בזמן הזיווג היא בבחינת דג שאוכלים אותו. ועל הדג כתוב **"לוינתן זה יצרת לשחק בו"**. וכן מצינו בזהר (שלח קעב.) שהלוינתן יוצא ביום תשעה באב לנקם על חרבן בית המקדש. וכן כתוב (בראשית מח, טז) **"וידגו לרב בקרב הארץ"**. ורואים שפרה ורביה היא בחינת דג. וכן מצינו בגמרא (בכורות ח.) **הכל משמשין פנים כנגד ערף, חוץ משלשה שמשמשין פנים כנגד פנים ואלו הן אדם, דג ונחש.** ומבאר לדברינו כיון שהדג והנחש שיכים ליסוד המלכות, יש להם מעלה בענין הזיווג שדומים לאדם. וכן מצינו ברלב"ג (מלחמות השם) מאמר רביעי פרק חמישי) שנגיעה במקומות רגישים באדם נקראת **לדגדג**, ומשם השתלשלה המלה לדגדג, שמשמעותה גם **לגרום צחוק**, וגם **לצער**. ומבאר לדברינו שהיא מלשון דג, הנרמז במקום הצחוק והיסורים. וכן **דגדג** בגימטריא דוד. וכן השתלשלה בשפה האנגלית השם **דג לכלב**, ובארנו לעיל שכלב מסמל את הקלפה שמלבישה על היסוד שבמלכות.

וכן מצינו קשר בין הלוינתן לזהב החרוץ, המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל. כמובא במדרש (ילקוט איוב תתקכז) **מקום רפידתו של לוינתן יפה של זהב לכן נאמר "ירפד חרוץ עלי טיט"**. וכן מצינו קשר בין הלוינתן לירדן, כמובא בגמרא (ב"ב עד:) **ירדן יוצא ממערת פמיס ומהלך בימה של סיבכי ובימה של טבריא, ומתגלגל ויורד לים הגדול, ומתגלגל ויורד עד שמגיע לפיו של לוינתן, שנאמר "יבטח פי יגית ירדן אל פיהו"**. ומובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (דברים ע' רסד) **ירדן סוד יסוד דנוקבא וכו' ארץ ישראל היא הנוקבא והירדן יסוד.**

כתוב (בראשית יד, יז) **"ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהכות את פדרלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שנה הוא עמק המלך"**. ומבאר רש"י **"עמק המלך" שהיה מיחד למלך לצחק שם.** ורואים שמיד אחרי ששחררו את לוט שנשבה בידי המלכים, התועדו אברהם אבינו ומלך סדם בעמק המלך במקום הצחוק. ומתבאר על פי דברינו במאמר 'שרש דוד' שאברהם נלחם להציל את לוט בשביל דוד המלך שצריך לצאת ממנו, ולכן מיד אחרי הנצחון במלחמה, התועדו אברהם ומלך סדם ב**"עמק המלך"** במקום הצחוק, לסמל שהחזירו את מלכות בית דוד שהיא בבחינת צחוק.

ולכן אברהם אמר שם (בראשית יד, כב) **"הרמתי ידי אל הוי"ה אל עליון קנה שמים וארץ: אם מחוט ועד שרוץ נעל ואם אקח מפל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברהם"**. כיון שעל זה היתה כל המלחמה להוציא את נשמת דוד, שהשפע יבא ישר לקדשה ולא יצטרכו לקבל דרך הקלפה, ואברהם רמז למלך סדם שאמנם עכשו הוא אתו בשתוף פעלה נגד המלכים, אבל בעתיד כשיולד שרש נשמת דוד, גם מלך סדם יאבד מהעולם. כפי שהיה בהפיכת סדם. ואברהם רמז שתכלית המלחמה היתה, ששום קלפה, כולל קלפת מלך סדם לא תאמר **"אני העשרתי את אברהם"**. היינו כפיכול אני השתלטתי על צנור הפרנסה של אברהם שהוא דוד, שהשפע יעבר דרכי. וכן **עש"ו** מרמז בכתוב **"מחוט ועד שרוץ נעל"** בדלוג הפוך של ה' אותיות. כי אברהם רמז שהשפע של סדם הוא השפע של עשו שיונק מדוד כדלעיל, לכן הוא בדלוג ה' אותיות המסמל את המלכות. וכן נראה שאברהם אמר **"הרמתי ידי אל הוי"ה אל"**

עליון, לרמז על הכתוב שנאמר על המשיח, (תהילים פט, כ) **"הרימותי בחור מעם"**. היינו שהתכלית היתה הרמת הניצוץ של דוד מהקלפה.

מצינו בגמרא (סנהדרין צו.) **"ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכס"**, אמר ר' יוחנן אותו מלאך שנזדמן לו לאברהם לילה שמו, שנאמר **"והלילה אמר הנה גבר"**. ומצינו בזהר (לך לך צא:) שהמלאך הממנה על עבדיהם של בני אדם נקרא לילה, כמו שכתוב (איוב ג, ב) **"והלילה אמר הנה גבר"**. נראה דלכן המלאך הממנה על עבדיהם של בני אדם ששמו לילה עזר לאברהם במלחמת המלכים, כיון ששרש נשמת דוד מיסוד המלכות ממקום העביר, לכן מלאך העביר בא לעזר.

וביתר עמק, נראה לבאר את מה שהבאנו מהזהר (תזריע נא.) שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת **זהב**, ובבחינת **אדמוני**. ומדוע עשיו בגימטריא **דוד בן ישי**. [שפ"ו]. ומדוע משיח בגימטריא **נחש**.

על פי מה שמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וישב ע' פו) שיסוד המלכות הוא בחינת אחורים של שם **אה"ה** שמספרו **ד"ם**. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שיסוד המלכות הוא בבחינת **דם**. דיסוד המלכות משפיע **דם לדה ודם נדה**. וכן הבנים שבאים מיסוד המלכות, מובא בגמרא (כתובות י:) **תנא משום רבי מאיר כל אשה שדמיה מרבין בניה מרבים**. וכן **ילד** בגימטריא **דם**. וכן חלב האם שהאשה משפיעה בא מדם היסוד שלה שנהפך לחלב. וכן מצינו בגמרא (שבת קנב.) **אשה פיה מלא דם והפל רצין אחריה**. וכן אותיות המלה **דם** מסמלות את המלכות. וכן **אב אם** בגימטריא **דם**, דהחבור של אב ואם הוא דרך יסוד המלכות שהוא בבחינת **דם**. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' ששמות יסוד המלכות, פרוזודור חדר ר"ת בגימטריא **ב' פעמים ד"ם**. ומובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' רלא) שביסוד המלכות יש שתי דלתות ושני צירים, [כמו שמצינו בלדת אשה צירי לדה], הציר הוא בחינת האות **ש'**, **ציר** בגימטריא **ש'**, והדלתות הן בחינת האות **דל"ת**, ובניחוד הם אותיות **ש' ד'**, של השם **שדי** ויסוד האיש מובא בזהר (פנחס רטו:) שהוא בחינת האות **י'**. ורואים שביסוד המלכות יש לנחש אחיזה, דהסטרך אחרך הוא בחינת **שד**. וכפי שבארנו במאמר 'סוד החצי' שחצי חדש האשה טמאה נדה ואסורה לבעלה בגלל אחיזת החיצונים במקום הזה. וכן מובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (חוקת ע' רנד) **ששדי ודם** בגימטריא **נחש**, דהבחינה של שדי ודם, היא המקום של יסוד המלכות, ולכן הוא בגימטריא **נחש**, כי שם אחיזת הנחש ביותר. וכן **שד** בגימטריא **חרוץ** המסמל את היסוד שבמלכות **כדלעיל**. ולכן עשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת **זהב** ובבחינת **אדמוני**.

ועשיו בגימטריא **דוד בן ישי**. [שפ"ו]. ומשיח בגימטריא **נחש**, כי שרש דוד ומשיח במקום הזה, בו יש לנחש אחיזה. וכפי שהבאנו מהזהר שלמקום הזה יש שני צדדים, **זהר הזהב**, ו**פסלת הזהב**, אחד של קדשה ואחד של סטרך אחרך. במקום הזה לא עושים ברית מילה, ולא מוציאים את הקלפה. [שד בגימטריא **ערלה**]. וכפי שמצינו במדרש (תדבא"ז כב) **אותו מקום היא מלכלכת ומטנפת מכל האברים ואין כל בריה יכולה להריח ריחה**. [ציון בגימטריא טינוף]. וכן מצינו בגמרא (נדרים כ.) **אמר רבי יוחנן בן דהבאי, ארבעה דברים סחו לי מלאכי השרת, וכו', אלמים מפני מה הוי"ו, מפני שפונשקים על אותו מקום. סומין מפני מה הוי"ו, מפני שמסתכלים באותו מקום. ורואים כן גם את שרש העורים שהפגם קשור למקום זה. וכפי שהבאנו לעיל שהעורים והפסחים שיכים לקלפה שבמקום הזה. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (שופטים ע' שסב) שהכתוב **"לפתח חטאת רבץ"** ר"ת **רח"ל** המסמלת את ספירת המלכות שהיא הנקבה הכללית שהחיצונים אוהזים בה. ומבאר לדברינו **דרח"ל****

מרמזות בהפוך אותיות לרמז שבפתיח הזה היא נהפכת מטוב לרע. וכן מצינו בגמרא (יומא כ.) שהקב"ה מלמד זכות על הבועלים בעילות אסורות על ידי פסוק זה, ורואים שפסוק זה מרמז על היצר הרע של תשמיש. **מצינו בגמרא (שבת קמו.) בפעם שצא נחש על חנה, הטיל בה זוהמא. ומבאר רש"י כשצא נחש על חנה כשנתן לה עצה לאכול מן העץ, בא עליה, דכתיב "הנחש השיאני" לשון נשואין. ורואים שפגם הנחש הוא ביסוד המלכות, ושם הוא הטיל זוהמא כדלעיל. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ה פ"ד ח"ב תקנז) אם היה אדם הראשון ממתין עד יום השבת, אז היו כל העולמות כתקונן, אך לפי שחטאו אדם וחוה, והיה בא נחש על חנה קודם ששמשו מטותיהן, פי לכן יצאו קין והבל מערבים מטוב ורע, והנה חטא הזה שאכל מעץ הדעת טוב ורע, גם לו להזדוג עם אשתו בו ביום, וזה סוד עץ הדעת, מלשון "וידע אדם את אשתו". רואים שאם היה אדם הראשון מזדוג רק בליל שבת, לא היה חטא עץ הדעת. והפגם היה משום שאדם בא על חנה קודם שבת לאחר שהנחש בא עליה. ומבאר לדברינו שאם היה אדם הראשון מחכה להזדוג בשבת, היה עושה לחנה תקון להוציא את אחיזת הנחש, כיון שבשבת מסתלקות הקלפות, והעולם היה נתקן לגמרי מיד, כמו שיהיה בגאולה השלמה. והחטא היה שבא על חנה קודם שבת לאחר שהנחש בא עליה, ואז הוא הגביר את אחיזת הנחש ביסוד המלכות. וכן הכתוב (שם ג, יג) "הנחש השיאני" בגימטריא עשו, שהוא הנחש שיש לו אחיזה ביסודה, כדלעיל. וכן עשו מרמז בכתוב "והנחש היה ערום" בדלוג הפוך של ד' אותיות. ולכן זה בדלוג ד' אותיות, כי היניקה היא מהאות ד' המסמלת את הדלתות שביסוד המלכות. וכן הכתוב (שם ב, כה) "ויהיו שניהם ערומים" ר"ת עשו"ו.**

וכן מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער ל"ב פ"ז קלג) מה שאמרו רז"ל בא נחש על חנה פרוש הענין כי יש שמות אלקים של קדשה ומשתלשלין למטה עד הקלפות אלהים אחרים, וכאשר העון גורם הקלפות נכללין זה בזה ואלו באלו עד שאותן בחינות של שמות אלקים עליונים דקדשה נכנסים בנקדת ציון בסוד הגבורות אשר שם ביסוד שלה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (חוקת רכ) שהנחש שבא על חנה גרם לה להיות נדה, משום שנחש בגימטריא שם שדי ודם. היינו שהנחש נכנס למקום הדם שביסוד שלה ששייך לשם שדי, וזה טמא את הדם, וגרם טמאת נדה. וכן מצינו במדרש (שמ"ר ג, יג). כשצא נחש על חנה נלקה בצרעת. וצרעת מסמלת את היסורים של מלך המשיח ששרשו מהמקום הזה. כמובא בגמרא (סנהדרין צח:). וכן מובא בשל"ה (תולדות אדם ב) בא נחש על חנה, הטיל בה זוהמא, וענין פרסה נדה, זה סוד שכינה בגלות. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (יונת אלם פכ"ז) חמורה ערוה שצרופה ר"ע ו"ה סוד פניסת הקלפה למקום שאינו שלה. וכן מצינו במדרש (תדבא"ז כב) שביסוד המלכות נקרא קבר, ויש כאן רמז על אחיזת הקלפה שהיא בבחינת מות.

כתוב (בראשית ג, טז) "אל האשה אמר הרבה ארבה עצבונו והרנן בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך". רואים שה' קלל את חנה אחרי החטא שתסבל יסורים ביסוד שבמלכות. ומבאר לדברינו שהחטא היה מהזוהמא שנקנסה ביסוד שבמלכות, וממילא זה גורם לה יסורים במקום הזה. וכן נראה שיעקב שלח לעשו מנחה שרבה מסתממת באות ס' סתומה, כמו שכתוב (בראשית לב, יד) "עזים מאתים ותישים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים: גמלים מיניקות ובגיהם שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה אנתות עשרים ועירים עשרה". פי יעקב רצה לתקן את היסוד שבמלכות דקדשה שהוא

בבחינת מ' סתומה, מאחיזתו של עשו. וכן מצינו במדרש שמצות עונה נלמדת מפסוקים אלו. (ב"ר עו, ז) **"ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו: עזים מאתים ותשישים עשרים"** אמר רבי אלעזר מפאן לעונה האמורה בתורה, הטילים בכל יום, הפועלים שתים בשבת, הספגין אחת לששה חדשים, עזים מאתים שהן צריכות תשישים עשרים וכו'. וכן מצינו במדרש (שם עח, יב) **כל אותן הדורות שנתן אבינו יעקב לעשו עתידין אמות העולם להחזירן למלך המשיח לעתיד לבא, מאי טעמיה "מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו" יביאו אין כתיב פאן אלא "ישיבו".** ומבאר לדברינו שאז נזכה לתקון הם' סתומה שיעקב רצה לתקן, והמנחה תחזור אלינו לסמל שהשלמנו את התקון. **מצינו במדרש (ב"ר פז, ז) "ויהי כהיום הזה ואין איש מאנשי הבית", רבי יהודה אומר יום נבול של נילוס היה, והלכו הכל לראות, והוא לא הלך.** וב'מתנות כהנה' שם יום נבול של נילוס, שהיו עושין חג ביום שהנילוס עולה, והיו מצחקים שם במיני שחוק. נראה דלכו ביום זה נסתה אשת פוטיפר להחטיא את יוסף, דביום זה שהשחוק דקלפה מתגבר, הוא נסה לפגם את היסוד דקדשה של יוסף הצדיק ולהחטיאו. וכן הכתוב (בראשית לט, ז) **"ותשא אשת אדניו עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי"** ר"ת **עש"ו** דהתגרות זו היתה מהיסוד דקלפה של עשו. ואף על פי שבארנו במאמר 'חשמל מילה' שעשו הוא הלעמת זה של יוסף, וכאן אנו אומרים שעשו הוא הלעמת זה של דוד, שניהם חד. כי עשו שיך לעטרת היסוד דקלפה שמחברת את בחינת יוסף ודוד בקלפה, והוא מנסה לפגם בשניהם.

מצינו בג' הפרשיות שהולידו את שרש נשמת דוד המלך שענין הזיווג, היה בדרך זנות. אצל לוט כתוב "ותשקין את אביהן יין וכו'", ואצל יהודה ותמר גם כן **"ויט אליה אל הדרך וגו'",** וכן אצל בעז ורות מובא שם (רות ג, ז) **"ותבא בלט ותגל מרגלתי ותשכב".** ומצינו במדרש (רות רבה ו, א) **"וילפת", לפתתו כחזית, התחיל ממשמש בשערה וכו'.** אלא שבעז התגבר על יצרו וחכה לבקר ועשה את היבום והגאלה וכו'. ומבאר לדברינו כינן ששרש נשמת דוד מהמקום הזה שהנחש הטיל זוהמא, השתלשלה בגשמיות אחיזת הנחש בהלדת נשמתו, וכפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' שקודם מתן תורה הזנות לא פגמה את הנשמה, ואחרי מתן תורה בעז התגבר ומסר נפש שלא יהיה בזנות כדי שלא לפגם את הנשמה. וכן **ציו"ן** המסמלת את היסוד שבמלכות שביד דוד, מרמזת בכתוב שנאמר במעשה לוט ובנותיו (בראשית יט, לא) **"אבינו זקן ואיש אין בארץ"** בדלוג הפוך של ה' אותיות. וה' מסמלת את המלכות. וכן **עש"ו** המסמל את הקלפה במקום הזה, מרמז בכתוב (שם לד) **"ובאי שכבי עמו"** בדלוג הפוך של ד' אותיות. ולכן זה בדלוג ד' אותיות, כי היניקה היא מהאות ד' המסמלת את הדלתות שביסוד המלכות.

ולכן מקום זה הוא מרכז היסורים של העולם כדלעיל, כי שם במקום החבור של הקדשה והקלפה, נמצא עקר פגם העונות, וכפי שהבאנו לעיל את המדרש על עמלק שמסמל את היצר הרע המחטיא, והוא בבחינת כלב שנמצא במקום הזה מצד הקלפה, (תנחומא תצא ט) **מהו עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל כפלב.** והצדיקים סובלים את היסורים בשביל השכינה שלא תפגם יותר מדי, כפי שהבאנו מהרמ"ע מפאנו (מאה קשיטה לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד מוך שהתקינה לנדתה. וכן מצינו בגמרא (ברכות ד.) **אמר דוד לפני הקב"ה רבונו של עולם לא חסיד אני שפל מלכי מזרח ומערב יושבים אגדות אגדות בכבודם, ואני ידי מלכלכות בדם ובשפיר ובשליא**

כְּדֵי לְטַהֵר אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ. דָּדוּד סוֹבֵל עֹנֹוֹת יִשְׂרָאֵל וּמִתְעַסֵּק בְּדָם לְטַהֵר אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ, לְטַהֵר אֶת
הָאִשָּׁה הַמְסַמֶּלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת, לְבַעֲלָהּ הַקַּב"ה.

וְכֵן מְצִינֵנו שְׂדֵם הוּא בְּבַחֲיֵינֵי אִשׁ הַמְסַמֶּלֶת אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁל יִצְחָק וְדוּד, וּבִלְעָמֵת זֶה, אֶת עֲשׂוֹ. כְּמוֹבָא
בַּמִּהְר"ל (גְּבוּרוֹת הַשֵּׁם' פֶּרֶק נו) **הַדָּם הוּא טֹבַע אִשׁ.** וְכֵן יִסוּד הָאִשׁ בְּגִימְטְרִיָּא שֶׁפ"ו, שֶׁהוּא הַמְסַפֵּר
שֶׁל הַמְקוֹם הַזֶּה כְּדִלְעִיל. וְכֵן זֶהֱב הַמְסַמֵּל אֶת הַמְקוֹם הַזֶּה הוּא בְּבַחֲיֵינֵי אִשׁ, כְּמוֹבָא בְּרַבְנֵנו בְּחַי"י (שְׁמוֹת כה,
יח) **הַזֶּהֱב מְרָאֵהוּ כְּמִרְאָה אִשׁ.** וְכֵן הַמְמוֹן נִקְרָא בְּלִשׁוֹן חַז"ל **דְּמִים מְלִשׁוֹן דָּם.** כִּינֵן שֶׁהַשְּׁפָעַת הַדָּמִים
בָּאָה דְּרַךְ יִסוּד הַמְּלָכוֹת מִמְּלָכוֹת בֵּית דָּוִד שֶׁהוּא בְּחִינַת דָּם. וְכֵן מְצִינֵנו בְּזֵהֵר (וּיְגֵשׁ רו) שֶׁדָּוִד הוּא בְּבַחֲיֵינֵי
נִפְשׁ שֶׁהִיא דָּם. וְכֵן דָּוִד מְלַךְ ר"ת **ד"ם.** וְכֵן כָּל מְקוֹם בְּנִיךְ שֶׁכְּתוּב **"לְדוּד"** או **"אֵל דְּוּד"** בְּגִימְטְרִיָּא דָּם.
וְכֵן לֹוֹט שֶׁמְמַנֵּנו יוֹצֵא שְׂרָשׁ מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד, בְּגִימְטְרִיָּא דָּם. וְכֵן הַכְּתוּב (דְּבָרִים יב, כג) **"הַדָּם הוּא הַנִּפְשׁ"**
בְּגִימְטְרִיָּא מְלָכוֹת. וְזֶה לִשׁוֹן ה'לִקוּטֵי הַש"ס' לְהָאֲרִיז"ל (סִנְהֶדְרִין) **דַּע כִּי דָּוִד הַמְּלֶכֶךְ ע"ה הִיָּה מְצַד**
הַנוֹקְבָא, וְלָכֵן הִיָּה אֲדַמּוֹנִי, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב "אֲשֶׁר מְנַעֲנִי מִבּוֹא בְּדָמִים", כִּי הוּא יְהִיָּה בָּא
מִן הַב' דְּמִים אֲשֶׁר בְּנוֹקְבָא שֶׁהוּא דָּם טְהוֹר וְדָם טָמֵא. הֵינּוּ שְׂאֵם חָס וְשָׁלוֹם דָּוִד הִיָּה חוֹטֵא, הִיָּה
מִתְקַשֵּׁר עִם שְׁנֵי הַדָּמִים שֶׁבִּיִסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת. וּבְזִכְרוֹת שֶׁנִּצַּל מִהַחֲטָא, הוּא נִצַּל מִהַהֲתַקְשְׁרוֹת עִם הַדָּם הַטָּמֵא
שֶׁבִּיִסוּד הַמְּלָכוֹת שֶׁשֵּׁם אַחֲזִיזֵת הַקְּלָפוֹת כְּדִלְעִיל.

וְכֵן דָּם נִרְמַז בְּתַבַּת סָדָם, שֶׁשֵּׁם שְׂרָשׁ דָּוִד הַמְּלֶכֶךְ, כְּמוֹבָא בַּמִּדְרָשׁ (ב"ר מא, ד) **אָמַר רַבִּי יִצְחָק "מְצִינֵנו**
דָּוִד עַבְדִּי" הֵינּוּ מְצִינֵנו בְּסָדָם, וְכֵן דָּוִד הַמְּלֶכֶךְ בְּגִימְטְרִיָּא סָדוּם וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַרְה"צ ר' חַנָּא
מְקַאֲלִישִׁיץ ז"ע **שֶׁסָד"ם** ר"ת סְעֻדָּתָא דְּדוּד מְלָפָא. וְכִשְׁלוּט נִשְׁבַּח אַבְרָהָם יִצְאָ לְמַלְחָמָה לְהַצִּילוֹ בְּשָׁבִיל דָּוִד,
וְהַנְּצַחוֹן הִיָּה בְּדַמְשֵׁק, שֶׁמִּתְחִילָה בְּאוֹתִיּוֹת **ד"ם.** וּמִדַּמְשֵׁק הִחְזִירוּ אוֹתוֹ לְסָדָם לְהוֹלִיד אֶת דָּוִד. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(בְּרַאשִׁית יד, טו) **"וַיַּחֲלַק עֲלֵיהֶם לִילָה הוּא וְעַבְדָּיו וַיִּכְּסוּ וַיִּרְדְּפוּ עַד חוֹבָה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל לְדַמְשֵׁק".**
וְעוֹד נִרְאָה לְבָאֵר מְדוּעַ הַמְּלַחְמָה וְהַנְּצַחוֹן לְהַחְזִיר אֶת נִשְׁמַת דָּוִד הִיָּו בְּדַמְשֵׁק, כִּי שֵׁם נְמִצָּת הַקְּלָפָה
שִׁיּוֹנְקַת מְצִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי תוֹרָה לְהָאֲרִיז"ל (זְכַרְיָה שְׁכַח) **יְרוּשָׁלַיִם וְצִיּוֹן הֵם רוֹמְזִים לִיִּסוּד**
וּמְלָכוֹת, וּמְלָכוֹת דָּאָמָא הֵיּוֹצֵאת לְלָאָה נֶגְדַּ סוּרְיָא בְּסוּד דַּמְשֵׁק. וְכֵן דַּמְשֵׁק גִּימְטְרִיָּא מְדַת
בְּסוּד ד' אֲלִפִּין דְּלָאָה וְהִיא קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין וְהֵם בְּסוּד דַּמְשֵׁק שֶׁתְּהִיָּה רְחוּבָה שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם כִּי
כֵן הִיא מְשׁוּכָה בְּרַצוּעוֹת מְד' שֶׁל תְּפִלִּין לְקֶשֶׁר שֶׁבְּאַחוֹר. וְרוֹאִים שֶׁדַּמְשֵׁק הִיא בְּחִינַת לָאָה
שֶׁמּוֹרִידָה אֶת שְׁפַע הַקְּדֻשָּׁה שִׁיּוֹנְקַת מְצִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, לְקְלָפוֹת. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'עֲרַבִי נַחַל' (לד לד) **"כִּי אֶת**
זֶה לְעַמַּת זֶה", וְנֶגְדַּ מְקַדְשׁ יֵשׁ קְלָפָה נִקְרָאת דַּמְשֵׁק אוֹתִיּוֹת מְקַדְשׁ. וְלָכֵן דַּמְשֵׁק אוֹתִיּוֹת דָּם
ק"ש, כִּי הִיא לֹוקַחַת אֶת הַשְּׁפַע מֵהַדָּם שֶׁבְּצִיּוֹן וּמַעֲבִירָה לְעֲשׂוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲיֵינֵי קֶשׁ. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב **"וּבֵית**
עֲשׂוֹ לְקֶשׁ". וְכֵן קֶשׁ בְּגִימְטְרִיָּא אַרְבַּע מְאוֹת כְּמִנֵּן אַרְבַּע מְאוֹת אִישׁ שֶׁל עֲשׂוֹ. וְכֵן שֶׁמִּעֲתִי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר'
יִצְחָק גִּנְזְבוּרְגַּ שְׁלִיט"א שֶׁק"ש ר"ת קו שְׁמָאל, שֶׁהוּא הַקּוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ. וְלָכֵן הַגְּאֻלָּה הָעֵתִידִיָּה תְּלוּיָהּ בְּנִפְלִית
דַּמְשֵׁק, כְּמוֹבָא בַּמִּדְרָשׁ ('אוֹצֵר מְדַרְשִׁים אֵיזִינְשִׁטִּיין' מְדַרְשׁ רַשְׁב"י עֵמוּד 556) **וְזֶה לָכֵן הָאוֹת כְּשֶׁאֲתָה רוֹאָה**
שֶׁנִּפְל גִּירוֹן מְזַרְחֵי שֶׁבְּדַמְשֵׁק, נִפְלָה מְלָכוֹת בְּנִי מְזַרְחָ, [יִשְׁמַעְאֵל] וְאִז תִּצְמַח הַיְשׁוּעָה
לְיִשְׂרָאֵל. כִּי נִפְלִית דַּמְשֵׁק הִיא חֶלֶק מִתְקוֹן צִיּוֹן שֶׁבְּזֵה תְּלוּיָהּ הַגְּאֻלָּה כְּדִלְעִיל. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אֲמוֹנוֹת
עֵתִיד' שֶׁפ"ס חֲמַש"י הַמְסַמֵּל אֶת הַגְּאֻלָּה הָעֵתִידִיָּה, בְּגִימְטְרִיָּא דַּמְשֵׁק. וְכַפִּי שִׁידוּעַ שֵׁיִשׁ קֶשֶׁר הַדּוּק בֵּין
סוּרְיָה לְרוֹסְיָה שֶׁהֵן אוֹתֵן אוֹתִיּוֹת, כִּי רוֹסְיָה הִיא אָדוּם מִשְׂרָשׁ עֲשׂוֹ שִׁיּוֹנְקַת מִהַקְּדֻשָּׁה דְּרַךְ דַּמְשֵׁק.

גור נמצאים על שני רחובות אלו ממש, מלכי ישראל וירמיהו. וחסידות גור מרמזות בשמה על הגאלה "גור אריה יהודה". עין בספר 'ים החכמה' מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א (תשס"ט בהקדמה) בשם ר' אברהם אבוועלפיה שגם לשונות הגויים הן מהשי"ת בחלופי אתון, כפי שרואים בגמרא שדרשו ט"ט בכתפי שתים, פת באפריקי שתים, וכן מביא בספרו 'שארית יעקב' (מגילה ו.) מבעל ה'סלם' שכל שם הנתן לדבר אפלו על ידי עכו"ם בודאי הכל מלמעלה מהקב"ה, אף על פי שהעכו"ם נותן את השם מטעמים שלו, יש טעם מלמעלה לכל שם ושם. ונביא צטוט מדברי הגאון ר' משה שפירא שליט"א שדוקא על ידי למוד פנימיות התורה אפשר לגלות את האור האלקי שמסתתר בכל דבר בעולם הגשמי. (הובא בתחילת ספר 'שבטי נחלתך'). הרמב"ן בכל מקום שהוא מתחיל לבאר עניני פנימיות התורה הוא פותח בלשון 'ועל דרך האמת' וזה תמוה מאד הרי כל התורה היא תורת אמת. 'על דרך האמת' האמור בתורת הנסתר משמעותו שדברים אלו באו לגלות את עמק מה שנסתר בתורה ובבריאה, ולהראות איך גם המציאות הגשמית הרחוקה והשפלה מגלה כבוד שמים. לכן דברי תורה אלו קרויים נסתר, כינון שפונתם לגלות מה שנסתר בעולם. כפתוב "אכן אתה אל מסתתר".

מצינו בזהר (בלק רב) דברי תורה יש בהם פשט דרוש רמז וסוד. הזהר נוקט הסדר של פשט דרוש רמז סוד לרמז שהדרוש והרמז מחברים בין הפשט לסוד. היינו שדרך הדרוש והרמז אפשר לבאר את הפשט על פי הסוד. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (פרשת נשא) שפשט רמז דרוש סוד הם כנגד העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ורואים שבשביל לעלות מעולם העשיה שהוא בבחינת פשט, לעולם האצילות שהוא בבחינת סוד, צריך לעבר דרך עולמות הבריאה והיצירה שהם בבחינת דרוש ורמז. וכן מצינו בזהר חדש (בראשית ג:) גימטריאות וחשבון וכו' משם נכנס האדם לדעת למעלה. וזה לשון הרמ"ק בספרו 'פרדס רמונים' (ע' סח:) ידיעת סודות תורתנו הקדושה הוא על ידי הצרופים, והגימטריאות, והתמורות, וראשי תבות, סופי תבות, ותוכי אותיות, וראשי פסוקים, וסופי פסוקים, ודלוג אותיות וצרוף אותיות. רואים שידיעת סודות התורה היא דרך תורת הרמז. וכן אותיות רז נמצאות ברמז בתבת רמז, לרמז שדרך הרמז מגיעים לרז. וכן גימטריאות בגימטריא תפר, כי הם תופרים את חלקי התורה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שבחשוב גימטריא אומרים שתבות אלו ואלו עולים כך וכך, לרמז שעל ידי חשוב התבות, עולים למעלה לדעת את שרש התבות. והוסיף הרה"ג ר' יהונתן ג' שליט"א שבאותיות גימטריא יש מטר, המסמל את התורה שיוודת מלמעלה למטה, כפתוב (דברים לב, ב) "יערף כמטר לקחי".

מובא בפרוש הגר"א ל'ספרא דצניעותא' (פ"ה) וכל הפרטים שהן בו' ימים אלו, הן מתנהגין בו' אלפים כל אחד ביומו ובשעתו. ומכאן תדע קץ הגאלה שהוא בעתה חס ושלום כשלא יהיו זכאין שהוא קץ האחרון, ומשביע אני את הקורא בה' אלקי ישראל שלא יגלה זה. הגר"א משביע את הקורא שלא יגלה כדי שלא יבואו חס ושלום ליאוש מהזמן הארך שעוד נשאר, וכשעומדים כל כך קרוב, הגלוי רק מביא שמחה והתחזקות וכפי שנביא מדברי הרמב"ן לקמן, ופשוט שהגר"א לא אסר, ובפרט שהגענו בס"ד אל הבנת הקץ מדברי הזהר עצמו, ופרסמנו את הקץ

של הזהר בעלון 'סוד החשמל' ערב ל"ג בעומר תש"ע, הוספנו בשנה זו את דברי הגר"א כתוספת. וכן לשונו של הגר"א **שהוא קץ האחרון בגימטריא תשע"ב**. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהגר"א רמז שהוא משיב את הקורא בה' אלקי ישראל. כיון ששם הו"ה נקרא בלשון אדני. וזה סוד חבור משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, יסוד ומלכות, לכן זמן השבועה הוא על הנקדה הזאת בתהליך הגאולה. וכן הגר"א על הזהר (משפטים קטו) מזכיר **שבוע"ת ה' עם שני קוים בתוך תבת שבוע"ת**. ויתכן שרוצה לרמז **שבוע"ת** אותיות **תשע"ב**.

נראה שמשנה הרים את ידיו במלחמת עמלק ג' **שעות**, (עיין בפירוש הראב"ד לספר יצירה א, ג ובפרע"ח תפלה ז') להתפלל גם על הג' שעות של גוג ומגוג. ומרמז ב'כלי יקר' (שמות ז, יב) **"עד בא השמש"** רמז גם על ימות המשיח שנאמר בו **"וכסאו כשמש נגדי"**, לכן נאמר **"ויהי ידיו אמונה עד בא השמש"** עד שיבא משיח וכאור בקר יזרח שמש. ויתכן שהרמת הידים של משה באה לעורר את שבועת ה' לגאל את ישראל, כפי שהבאנו לעיל שה' נשבע כביכול בהרמת ידיו למעלה. וכן **"עד בא" ר"ת ע"ב**. והוסיף הרה"ג ר' יהונתן ג' שליט"א **"עד בא השמש"**, מרמז על זמן הערב בתשע"ב כשהשמש מתחילה להעריב. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב (שמות ז, יא) **"והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל"** בגימטריא **תשע"ב**.

מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תרגו) אמר רבי אלעזר בר מריוס למה עושים אנו סכה אחר יום הכפורים, לומר לך שכן את מוצא בראש השנה יושב הקדוש ברוך הוא בדין על באי העולם, וביום הכפורים הוא חותם את הדין, שמה יצא דינם של ישראל לגלות, ועל ידי פן הן עושין סכה וגולין מבתיהם לסכה, והקדוש ברוך הוא מעלה עליהם כאלו גלו לבבל. רואים שסכה היא בחינת גלות. ולפי זה באר הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א את הפסוק "חג הסוכות שבועת ימים" אותיות **תשע"ב**. לרמז על הגלות הכללית שהיא רק עד שנת תשע"ב ולא יותר. וכן מובא בקנטרס 'נפש חיה' (ואתחנן תשס"ח) שבית המקדש נקרא סכה, כמו שכתוב (עמוס ט, יא) **"ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת"**. דמובא בירושלמי (יומא ה.) שבבית המקדש הראשון נחרבה רק התקרה, **"ממרום שלח אש"**, ומבאר שד' פתלים נבנו בזכות האבות, ולתקרה לא היתה זכות ונחרבה, ובית בלי תקרה יציבה הוא בחינת סכה, ולכן חרבן בית המקדש נקרא סכת דוד הנופלת, לרמז שבגלל שהוא היה בחינת סכה הוא נפל, ולעתיד לבא הוא יהיה בחינת בית וישאר לעד. ולפי זה יש כאן רמז גם על סכת דוד הנופלת, שתיפול **"שבועת ימים"** אותיות **תשע"ב** ולא יותר. וכן שמעתי מהרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א שעל חג הסוכות כתוב **שבועת פעמים בתורה תבת "שבועת"**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב שנאמר על חג הסוכות (ויקרא כג, לו) **"עצרת הוא"** בגימטריא **תשע"ב**. וכן מובא בשם הג"ר בניהו שמואלי שליט"א שהכתוב (ויקרא כג, מב) **"בספת תשבו שבועת ימים"** ר"ת **תשב"י**.

להלן נביא טבלת דלוג אותיות מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שמצא את הצירוף **תחית המתים התש"ץ**, בסמוך לפסוקים המרמזים על תחית המתים: (במדבר כג, כג) **"כעת יאמר לעקב ולישראל מה פעל אל: הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא"**. (במדבר לג, נג) **"והורשתם את הארץ וישבתם בה פי לכם נתתי את הארץ לרשת אתה"**. (דברים ז, ט) **"האל הנאמן שמר הבטית"**

